XXII. évfolyam 19. szám Ára: 1 forint 1966. május 12



Sajdik Ferenc rajza

A HONTALAN — *Menj odébb, fiacskám, ide most egy irodaházat építünk!*

Modern építkezés



– Hej, hol vannak azok a régi, megbízható, kényelmes barlanglakások?!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LENINGRÁDBA KÉNE MENNI...

Ez év januárjában egyik ismerősömmel együtt jelentkeztem egy leningrádi társasutazásra, április 7. és 12. között. Az IBUSZ ezt az utazást később lemondta.

A lemondó levél kézhezvétele után két nappal ismét jelentkeztünk az IBUSZ Bajcsy-Zsilinszky úti irodájában, s felvettek bennünket egy május 12-től 18-ig tartó útra. Néhány hét múlva kaptunk egy levelet, amelyben programváltozást jelentettek be, közölték, hogy Moszkvából nem repülővel, hanem vonattal megy a csoport Leningrádba. Ezt mi, jó turistákhoz illően, szó nélkül elfogadtuk.

Április 23-án újabb levelet kaptunk az IBUSZ-tól. Megírták, hogy a májusi utazás „vállalaton kívüli, technikai okokból" elmarad, helyette egy júniusi dátumot ajánlottak fel. Felhívtam az iroda vezetőjét, és szóban is megtudakoltam: valóban elmarad-e az utazás, vagy csak mi nem fértünk be a keretbe? (Tudomásom volt róla ugyanis, hogy az Ügyvédi Kamara, 20 tagjának ezt a leningrádi utazást adta jutalmul.) A vezetőnő közölte, hogy az út tényleg elmarad, s személyes garanciát vállalt arra, hogy a júniusi turnus elindul, s abban nekünk is helyünk lesz.

Később munkahelyemen, a Magyar Televízióban, megtudtam, hogy a 20 ügyvéd mégis megy május 12-én Leningrádba, tehát az utazás nem marad el, csak mi maradunk ki belőle.

Nagyon bosszantott, hogy így packáznak velünk, s az IBUSZ Igazgatóságához fordultam felvilágosításért. Molnár Péter osztályvezető közölte, hogy két csoport indult volna május 12-én, s mi abba a csoportba kerültünk, amelyikben nem volt elég jelentkező. A másik csoportban a 20 ügyvéd mellett fennmaradó helyeket a Bajcsy-Zsilinszky úti iroda eladta.

De miért nem mondta ezt meg nekünk őszintén az iroda vezetője? Miért vezetik félre az utazni akarókat? Miért „labdáznak" velük? Ezekre a kérdésekre, sajnos, mindeddig nem sikerült választ kapnom, mert hiába keresem telefonon az illetékeseket, vagy nincsenek bent, vagy éppen nem érnek rá velem foglalkozni.

Csonka Mária
a Magyar Televízió könyvtárosa

Bűntudat



– Beszéljek vagy leheljek?



Nemrégen, még a múlt hónapban
néhány francia lapot kaptam,
vagyis magazint, számos képpel,
rajtuk sok nő, ki mit sem szégyell.
Persze, kár volna eltakarni
a szépséget, mely nem is talmi.
Nos, ezt futólag átlapozva
föltettem a nagy könyvespolcra,
aztán, mert új munkába kezdtem,
az egészről elfelejtkeztem.
De tegnap — bár nem vártam őket —
két kis barátom csak becsönget,
két kedves, jó diákgyerek,
cirka tizenöt évesek.
— Pár könyvet... — mondták könyörögve.
Én rámutattam a sok könyvre.
— Csak tessék — szóltam —, és bocsánat,
amíg bevégzem a munkámat!

Egy negyedóra telt el éppen,
mikor hozzájuk visszatértem.
És mit látok? A két kölyök
ott ül a magazin fölött,
mint két elbódult kis majom,
s a hangjuk csupa izgalom:
— Hű! — szól az egyik. — Milyen forma!
— Állati! Ha az enyém volna!
— Csuda dolog ez itt! Nahát!
Te melyiket választanád? —
Én bosszús arccal odalépek:
— Hogyan? Hát itt ti nőket néztek? —
Egyik fölpillant megvetőleg:
— Ugyan! Ki bámul pucér nőket?
De tessék nézni! bácsi, kérem,
a klassz autókat itt a képen!

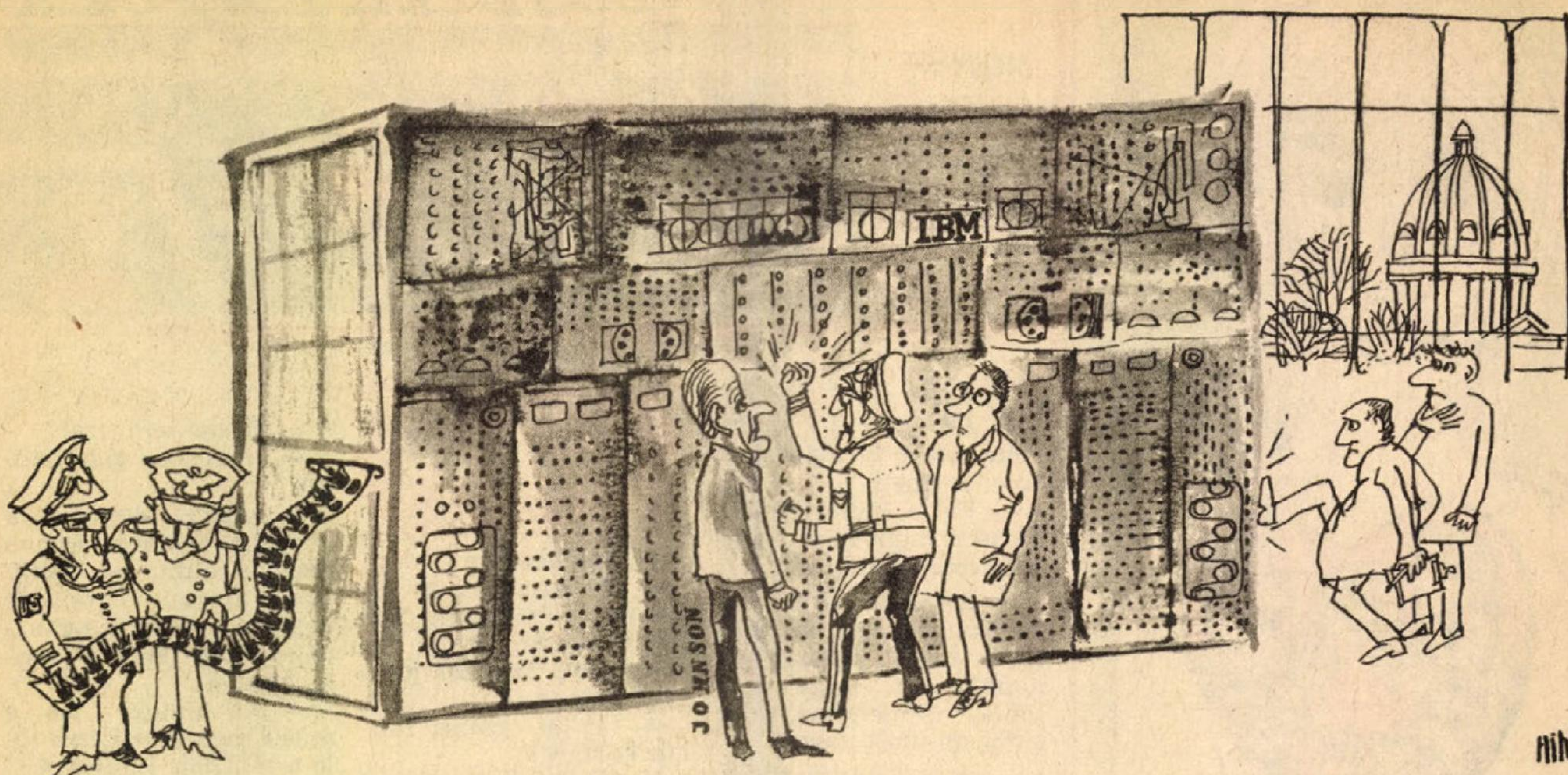
Lovászy Márton

Üzletrontás



Dodonai számítógép

Hegedűs István rajza



– Még katonát! Még katonát! De bezzeg azt nem mondja meg, hogy ki fog győzni!...

Pesti tudósítónktól

Örömmel olvastam, hogy eladó a margitszigeti víztorony. Mégiscsak más az ember élete, ha saját víztoronnyal rendelkezik, s nem függ egy idegen vízcsap kénye-kedvétől. Csak néhány kérdés vár még tisztázásra. Mibe kerül ez az erősen használt, nem a legújabb típusú víztorony? Mennyi a vízhozama? Részletre is kapható? Ha hibás, kicserélik?

Várom az illetékesek nyilatkozatát.

*

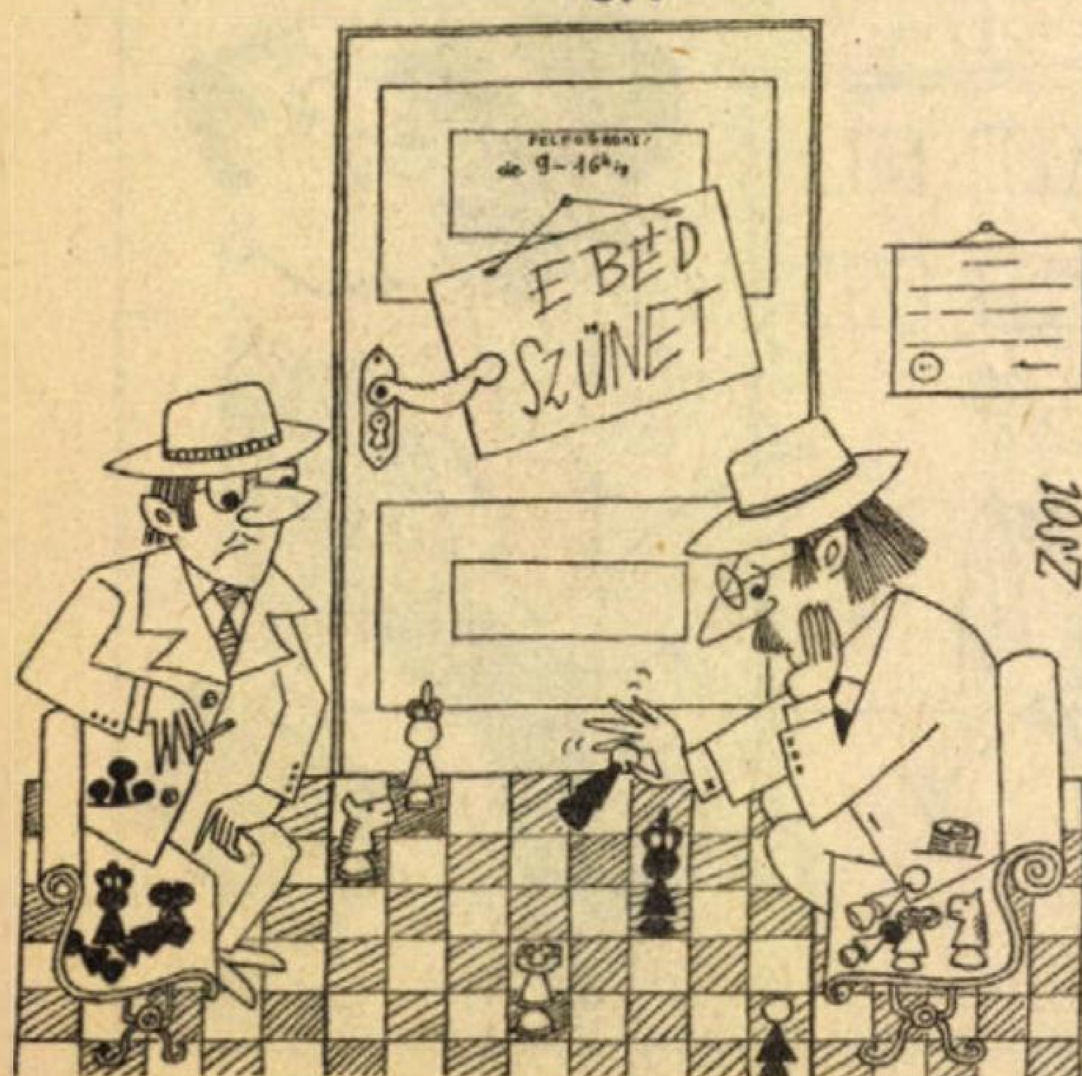
Pesti párbeszéd egy Közért-üzletben:

– Én nem vagyok a maga cselédje!

– Kár. Éppen most hagyott ott a bejárónőm!

f. l.

Türelmes ügyfelek



Pokolcsárda és társai

Nagyon tetszett, amit a pokolszigeti Pokolcsárda újjáépítéséről olvastam a minap az Esti Hírlapban. A tervek szerint a felszolgálókat Belzebuboknak, a fizetőpincért Lucifernek öltöztetik majd, a világítás vörös lesz, ördögvillás evőeszközökkel, boszorkány díszítésű poharakkal terítenek.

Minthogy a szóban forgó csárda újjáépítése a tudósítás szerint a jövő év májusára várható, az illetékes vendéglátóipari szakembereknek még bőségesen van idejük, hogy további ötletekkel fokozzák a stílszerűséget. Pokoli lenne például, ha a Pokolszigetre egy Kháronnak öltöztetett révész szállítaná át a mulatozni vágyókat, akiknek a viteldíjat, az egy obolosznak megfelelő forintösszeget a szájukban kellene tartaniok, a parton pedig az alábbi üdvözlő felirat fogadná őket:

„Kik ide beléptek, hagyjatok fel minden reménnyel!"

Mind ez azonban csak részletkérdés. Most a legfontosabb, a legsürgősebb teendő, hogy a nagyszerű kezdeményezést szélesebb körben is bevezessék, más vendéglők, éttermek, presszók nevéhez illően is öltöztessék a megfelelő maskarába az alkalmazottakat, alakítsák ki a hangulatos környezetet. Javaslataim a következők:

A Gül Baba étterem legyen egy nagy krumpli, benne janicsár a fizetőpincér, háremhölgyek a felszolgálók. A vendégek törökülésben kuporogjanak a földön, és jatagánnal egyék a piláfot. Ha valamelyik vendég nem viselkedik elég illedelmesen, selyem zsinórt neki!

A Jégbüfében az üzletvezető öltözzék pingvinnek, a pénztárban egy jegesmedve-hölgy üljön, fókák kezeljék a fagylaltgépet. A mennyezeten északi fény világítson. Igényesebb vásárlóknak: havas eső, szélvihar, zúzmara, rianás, sarki rókák.

A Hófehérke presszóban mindössze annyi változtatást javasolok, hogy ezentúl egy Gonosz Mostoha főzze a méregerős feketét, a cukrászsütemények nálunk amúgy is a hét törpére emlékeztetnek.

Most látom csak, hogy milyen nevetséges helyzetbe kerültem. Én akarok ötleteket adni olyan kifinomult ízlésű szakembereknek, akik a Pokolcsárdában Belzebuboknak öltöztetik majd a felszolgálókat, Lucifernek a főpincért, a világítás vörös lesz, az evőeszközöket ördögvillával, a poharakat boszorkányképekkel díszítik!! Felesleges buzgólkodás. Ezt az ügyet nyugodt szívvel rájuk bízhatom, majd ők mindennek szépen megtalálják a módját. Hatásosan, stílszerűen, érzékletesen!

Alig várom már, hogy felkereshessem az újjáalakított Márványmenyasszonyt, aztán a Hableányt, aztán Szép Ilonát, de legesleginkább a Kedvest a Váci utcában!

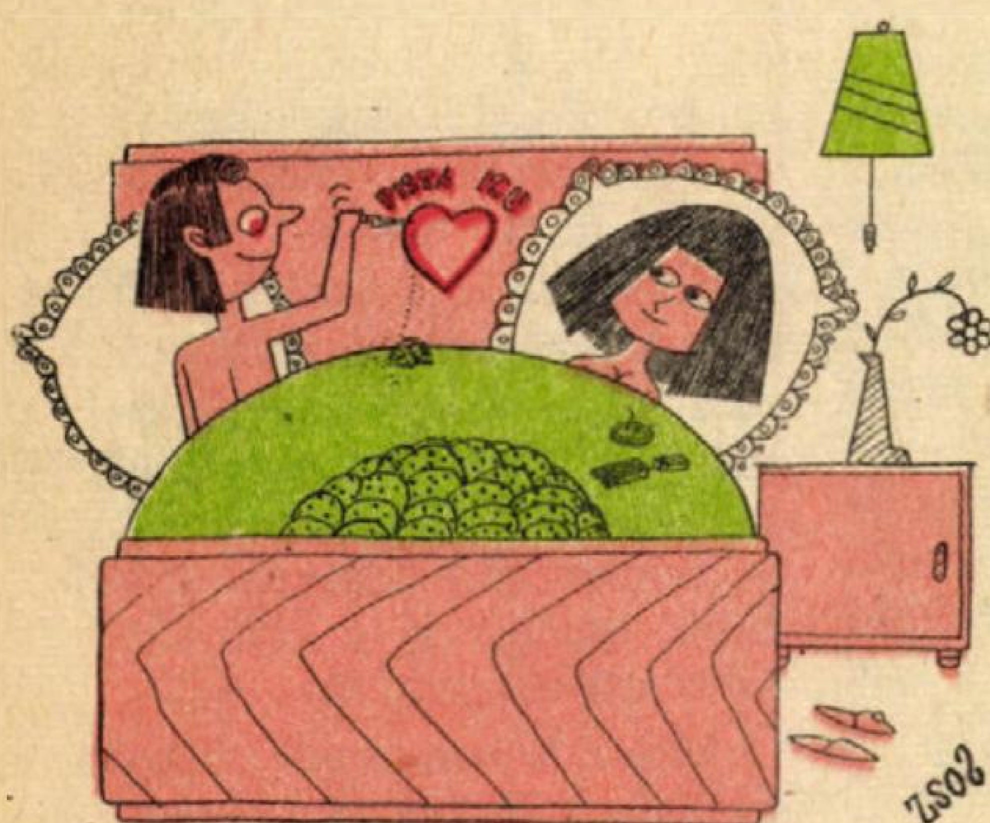
Kürti András

Nagy a forgalom



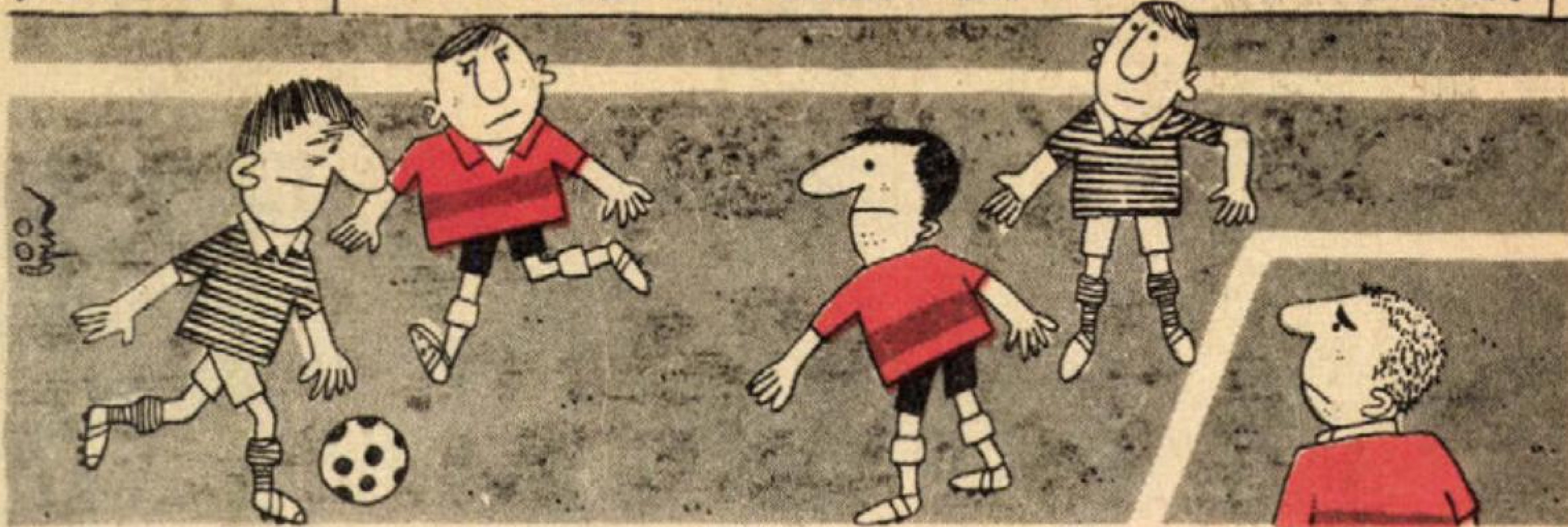
– Kartársak, nem volna kedvük egy ultipartihoz?

Romlatlan ifjú



TINI LŐJETEK KAPURA!

Megfelelő reklámot — megfelelő helyre!



JUTALÉK

— Higgye el, uram, nem könnyű manapság az embernek.

— Fel a fejjel, Teplák kartárs, ment már magának rosszabbul is.

— Az igaz. Nem is azt nehezményezem én, hogy nem ment rosszabbul, hanem azt, hogy még jobban is mehetne, mint ahogyan most megy.

— Sose mondta eddig, hogy elégedetlen a sorsával.

— Most sem mondom. Egyáltalán nem vagyok elégedetlen. Jól keresek, rendesen eltartom a családomat, anyagi gondom nincs.

— Hát akkor mi a probléma?

— Ön nem akar engem megérteni. Az izgat, hogy még jobban is mehetne, mint ahogy most megy.

— Ezt már hallottam öntől, és nagyon lekötelezne, ha megmagyarázná, hogy mire gondol.

— Mi sem egyszerűbb! Tegyük fel, hogy a kapitalizmusban élünk.

— Jó, tegyük fel...

— A cégnek, ahol dolgozom, havonta szállítanak ötvenezer glészhabnit. Egy glészhabni ára tíz forint. Világos?

— Tökéletesen.

— Én azonban az ötvenezer glészhabnit csak akkor veszem át, ha darabonként tíz fillér jutalékot kapok.

— Mi jut eszébe, Teplák kartárs?!

— Tízforintos cikknél tíz fillér nem sok a kapitalizmusban. Egy százalék...

— Valóban nem sok.

— Én tehát havonta



ezekből a potom tíz fillérekből ötezer forintot keresnék, csak úgy, külön, a fizetésemen felül, mellékesen.

— Nem csekélység.

— Ez még semmi. Az ötvenezer glészhabnit el is adjuk. A vevő is fizet nekem darabonként tíz fillért.

— És ha nem fizet?

— Nem kap glészhabnit.

— Akkor elmegy a konkurrenciához. Éppen maga mondta az imént, hogy a kapitalizmusról van szó. A kapitalizmusban pedig nagy a konkurrencia.

— Jó, elmegy. De a másik cégnél is kérik tőle a tíz fillér jutalékot.

— Tehát inkább magának fizet, legalább nem kell szaladgálnia.

— Úgy van! És ezekből a potom tíz fillérekből ugyancsak ötezer forintot keresnék havonta.

— Az összesen tízezer forint mellékes. Nagy pénz...

— Na látja. Nem ok nélkül állítom, hogy én a kapitalizmusban milliomos lehetnék.

— Erről, hála istennek, le kell mondania. Ma már nem fizetnek jutalékot a glészhabni után.

— Most fizetnének csak igazán, még harminc fillért is darabonként. Hiszen hiánycikk.

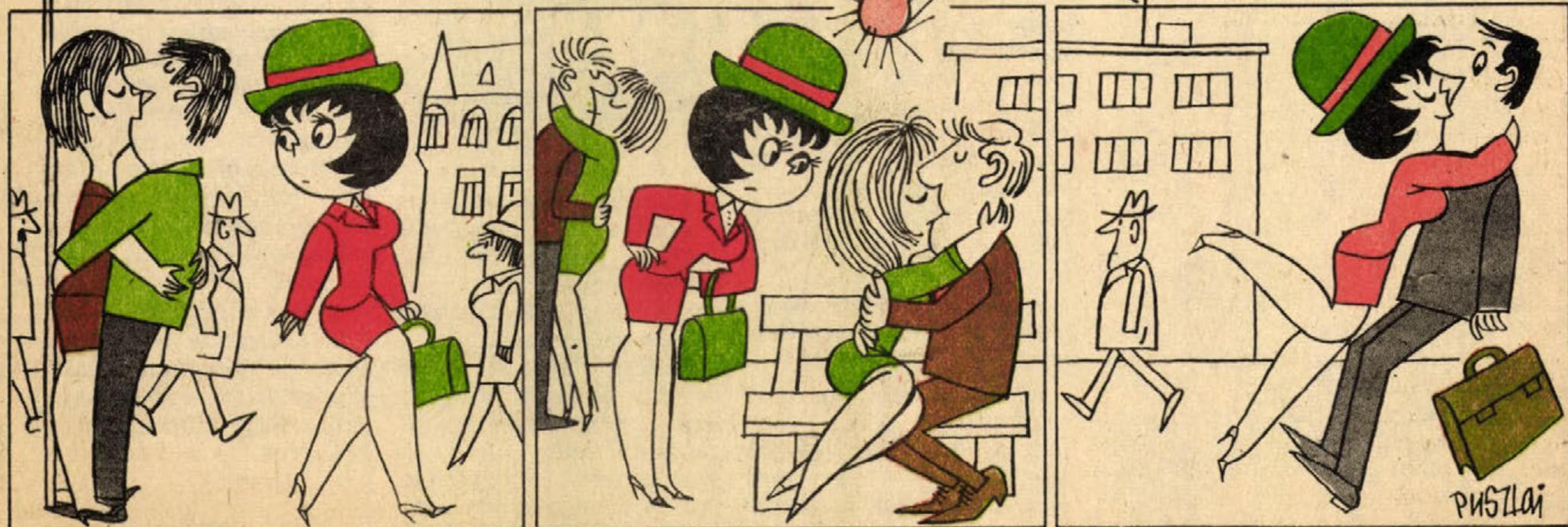
— És miért nem fizetnek?

— Erkölcsi okokból. Nem tudják hová elkönyvelni...

Földes György

Jucika és a tagadós példa

Pusztai Pál rajza



SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!



A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Tisztasági Szolgálatunk Döntőbizottsága ezen a héten

Ezüst Kuka

díjjal jutalmazza a IV. kerületi Tanácsot és a Fővárosi Köztisztasági Hivatalt, a Papp József tér és Munkácsy utca sarkán levő, vízözön előtti időkből ittmaradt, rozzant szeméttartóért s a körötte állandóan felhalmozott szemétkupacokért.

Érdemes szemetelő

címmel jutalmazzuk a Transvill Vállalatot, amelynek elszívó berendezése a XIII. kerületi Hunn utca járdájára szórja ki a felszippantott reszeléket, s lehetővé teszi, hogy a környék lakói bokáig gázolhassanak a fémporban.

A Köztisztasági Emlékérem kétseprűs fokozata

illeti a VII. kerületi Házkezelési Igazgatóságot, a Lenin krt. 51. és 53. számú bérházakban uralkodó, nagyfokú rendetlenségért és piszkosságért.
Fenti emlékérem

egyseprűs fokozatát

kapja a VI. kerületi Tanács illetékes osztálya, a Lenin körúti delicatesse-bolt előtti óvóhely-lejáróban felgyülemlett delicatesse-szemétért; valamint a Lenin körúti Lucullus büfé, amelynek belsejében és környékén gyakorta lucullusi bőséggel burjánzik a szemét.

A Tisztasági Zsüri különdíját

(12 pár ablakmosó, rongyot) kapja a Dohány utcai Continental Szálló, egyben jogosult a „Budapest legpiszkosabb ablakú szállodája" cím viselésére.

*

Kérjük továbbra is olvasóinkat, hogy levélben (cím: Ludas Matyi szerkesztősége, „Le a bürokráciával!" rovat, Bp., VIII., Gyulai Pál u. 14.) vagy telefonon (334–595) jelezzék, a város mely pontja, háza, üzeme, intézménye, kereskedelmi egysége érdemli meg, hogy szemetes, piszkos volta miatt a Ludas Matyi „megjutalmazza".

Védőszárnyak alatt

Barát József rajza



Modern gyerekkocsi



Új terelőút



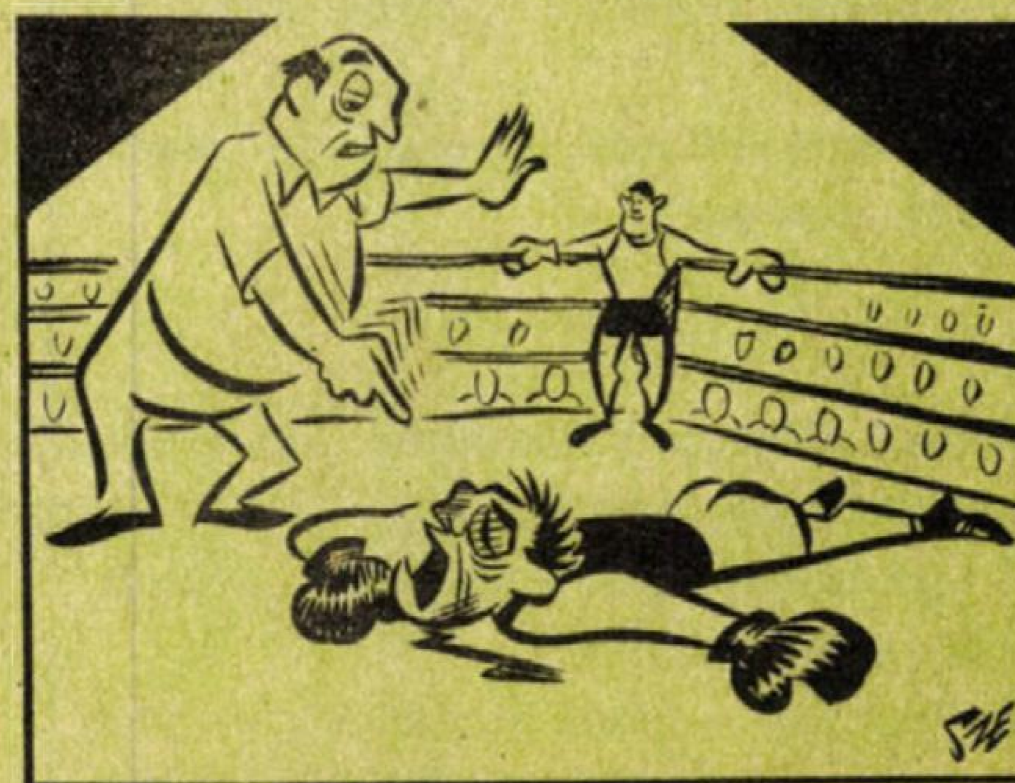
– Tessék mondani, merre van a Kőfaragó utca? . . .

Nehéz fiú



– Ne haragudjon, Irmácska, de egyelőre nem szeretném lekötni magamat . . .

Vita az ökölvívásról



– Bíró úr, miért nem tiltják be ezt a durva sportot?

Természetbarát

① 

② 

③ 

④ 



Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A fiatal tolvaj néhány nappal az esküvője előtt beállít jövendőbeli apósához, a vén betörőhöz:

– Valamit akarok kérdezni, papa.

– Na?

– A menyasszonyi ruhát te lopod vagy én lopjam?

*

Povács elmegy a jósnőhöz, aki kiveti kártyáit, és így szól hozzá:

– Csudaszép feleséget kap, okosat, gazdagot és finomat.

– Pompás! – kiált fel Povács. – Még csak azt árulja el, hogy hogyan szabaduljak meg a jelenlegitől!



A TATARJÁRÁS

Az Úr 1963. esztendejében tűntek fel környékünkön először a sortatarok. Igaz, rettentő hírük megelőzte őket, de a mi várunk jómódú polgárai nem sokat hederítettek a kósza mendemondákra. Főképp békés kalmárok meg iparosok élnek a tágas, régi bérű falak között, és lakik a toronyban egy felcser, valamint egy íródeák is. De amikor a tatarok sorra megszállták és feldúlták a szomszédos várakat, kezdtünk begyulladni. Ennek a fele se tréfa! Lánglelkű bizalmink, Béla, a negyedikről, körülhordozta a véres kardot:

— Holnap délután fél hatkor lakógyűlés az udvaron. Minden épkézláb fegyverforgató férfi és nő köteles megjelenni!

A tanácskozásra eljöttek a tatarok dölyfös követei is, sötét tekintettel méregetve a kapualjat. Nyilván azt latolgatták, hogy a maroknyi védősereg vajon mennyi ideig tudja itt tartani magát, ha kenyértörésre kerül a sor.

A bölcs Béla igazán mindent megpróbált. Fondorlatos szavakkal igyekezett rávenni a tatarokat a támadás elhalasztására. Ecsetelte a várható plusz kiadásokat, mondván, nemsokára beköszönt a tél. Majd ravasz utalást tett arra, hogy a lakók nem idegenkednének némi sarc kifizetésétől, amennyiben a tatarok elkerülik a várat. De hiába. A portyázó előőrs-különítmény vezetője, egy szemüveges építészmérnök, mindenre csak azt felelte:

— Amit a Nagy Kán betervez, azt mi beütemezzük!

S alig negyedévvel a kijelölt terminus után kezdetét vette az ostrom. A vad tatar hordák hosszú létrákat támasztottak a falaknak, fürgén felmásztak rájuk, és azután leültek szalonnát enni. Ez így ment több hónapig.

A vár lakói már-már kezdtek megbarátkozni az ostromlókkal. Különösen a fiatalabb fehérnépek, akik hamar megszokták, hogy valamelyik nagybajszú tatar mindig bekukucskál az ablakon... Ám egy reggel félelmetes csöndre ébredtünk. A tatarok az összes cuccukat hátrahagyva, elvonultak a vár alól. Úgy eltűntek, mintha a föld nyelte volna el valamennyit.

— Biztos csak ideiglenesen átvezényelték őket egy másik várhoz — óvta népét a korai örömtől Béla.

S neki lett igaza. Tíz nap múlva a tatarok visszajöttek, méghozzá háromszoros túlerővel. Lebontották a tetőt, felbontották a pincét, nagy csörömpöléssel kicserélték a csöveket, a csempéket és a kilincseket. Azok a lakók, akiknek nem sikerült idejében elmenekülniük kis motyójukkal, rémülten kérdezgették egymástól az irtózatos kopácsolás és vésés rövid szüneteiben:

— Jeszszusom, hát ennek sohasem lesz vége?!

Az ostromlottak helyzete egyre katasztrofálisabbá vált. A várban már hetek óta nem volt se villany, se gáz, se víz, se illemhely, s ráadásul a megfogyatkozott védősereg zúgolódni kezdett, hogy nem bírják tovább az egyenlőtlen küzdelmet. Szerencsére Bélának remek ötlete támadt.



Nagy titokban összehívta a tatarok brigádvezetőit, és jelentősebb összegecskét helyezett kilátásba, ha a rumlit megkurtítják.

— Ez már beszéd! — csapott a bizalmi markába egy minden hájjal megkent öreg harcos.

A maszek célprémium megtette hatását. Rövidesen befejeződött a tatardúlás, és a csapat a roppant ostromgépeket felpakolva, odébbállt egy házzal. Szörnyű emléküket már csak ez a krónika őrzi, és a sok vacak alumínium kilincs, amiket a masszív rézkilincsek helyére felszereltek, az isten tudja, miért.

Dalmáth Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JAVASLAT TALICSKA-ÜGYBEN

Molnár József székesfehérvári olvasónk megírta, hogy náluk, a Kossuth tsz-ben, egy új tehénistállót épít a Fejér megyei Építő Vállalat. A munka azonban gyakorta elakad, mert kevés a munkaeszköz. A kőművesek és a kubikosok például egymástól lopkodják el a talicskát, s ebből eredően gyakori az összetűzés köztük.

Amíg nem kapnak elegendő talicskát, rajzolónk szerint csak ez a megoldás lehetséges:



PÉLDÁZAT AZ ANGOL PARLAMENTÁRIZMUSRÓL

Roy Jenkins, az angol kormány tagja, egy barátjával autózott, és a nagy ködben eltévedt London külvárosában. Megállította a kocsit, és egy járókelőhöz fordult:

— Nem mondaná meg, hogy hol vagyunk?

A fiatalember hetykén felelte:

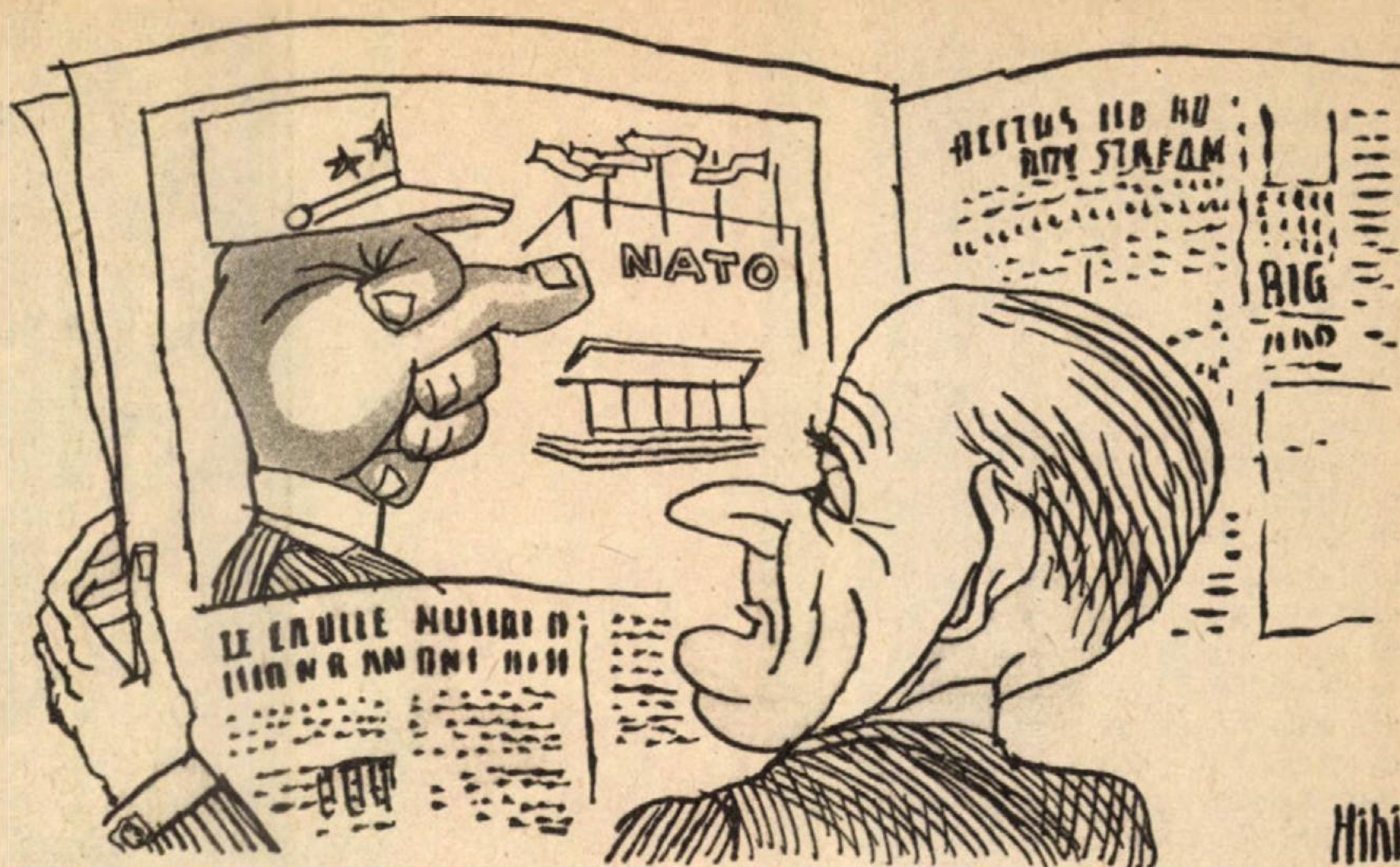
— Az autóban vannak.

A barát kikérte magának a modortalan választ, mire Jenkins leintette:

— Hagyjad! Ebből az ifjúból még miniszter is lehet. Olyan korrekt választ adott, hogy interpellációs napon megállná a helyét a parlamentben. A válasza: 1. Rövid volt. 2. Megfelelt az igazságnak. 3. Csak olyasmit árult el, amit a kérdező amúgy is tudott.

Új De Gaulle-portré

Hegedűs István rajza





Mit mondott Napóleon?

A magamfajta oknyomozó történetíró akkor kerül a legkínosabb helyzetbe, ha ki kell nyomoznia valamelyik történelmi mondás eredetét. A legtöbb nagy mondásról előbb-utóbb kiderül, hogy más mondta és nem is úgy mondta. Itt van például „Az állam én vagyok!" — kijelentés, amelyet sokáig XIV. Lajosnak tulajdonítottak, amíg ki nem derült, hogy az ismert Napkirály még csak hasonlót sem mondott, viszont nagy a valószínűsége annak, hogy I. Erzsébet angol királynő mondta trónbeszédében.

Vagy itt van Cambronne tábornok híres waterlooi mondása: „A gárda inkább meghal, de magát meg nem adja!"

Ezt Cambronne már csak azért sem mondhatta, mert megadta magát, angol fogságba került, tehát legföljebb annyit mondhatott volna, hogy a gárda inkább megadja magát, de meg nem hal.

Számos ilyen példát lehetne felhozni a történelmi idézetek gazdag és megbízhatatlan tárházából. Itt van például Napóleon híres mondása a piramisok tájékán: „Katonák! E piramisok csúcsáról negyven évszázad tekint le rátok!"

Én is így tudtam, de amikor tüzetesen utánanéztem a dolognak, kiderült, hogy a legnagyobb bajok vannak ezzel az idézettel is. Napóleon egyik öreg gárdistája, Coignet kapitány szerint Napóleon csak ennyit mondott:

— Katonák, öreg piramisokat láttok magatok előtt!

Monge tudós szerint Napóleon először hozzá fordult, és ezt kérdezte:

— Nem tudja, milyen öregek ezek a piramisok?



Amikor a tudós megmondta neki, Napóleon rázta a fejét, láthatóan nem hitte el, majd mondott valamit a piramisokról, de a korukra nem tért ki.

Lannes tábornok szerint Napóleon csengő hangon fordult csapataihoz:

— Azt akarom, hogy vasárnaponként minden francia katonának egy piramis főjön a fazekában!

A katonáknak nagyon tetszett ez a szózat, de amikor az egyik tudós odasúgott valamit Napóleonnak, a tábornok így legyintett:

— Mindig összetévesztem a Phönix-madárral!

Laplace, a neves tudós megint másképpen írta le a feledhetetlen jelenetet. Szerinte Napóleon rámutatott az egyik piramisra, és messze csengő hangon így kiáltott fel:

— Ez több, mint Szfinx, ez piramis!

Lehetséges azonban, hogy Laplace is tévedett, mert Kleber tábornok szerint Napóleon kihúzta magát, és csak ennyit mondott:

— A piramis én vagyok!

Desaix tábornok más véleményen volt. Ő úgy emlékezett, hogy Napóleon kinyújtotta jobb karját, és ezt mondta:

— A piramist a Szfinxtől csak egy lépés választja el!

Davout tábornok feljegyzései viszont arra vallanak, hogy Napóleon indulatosan így kiáltott oda csapatainak:

— Vágjuk el a gordiusi piramist!

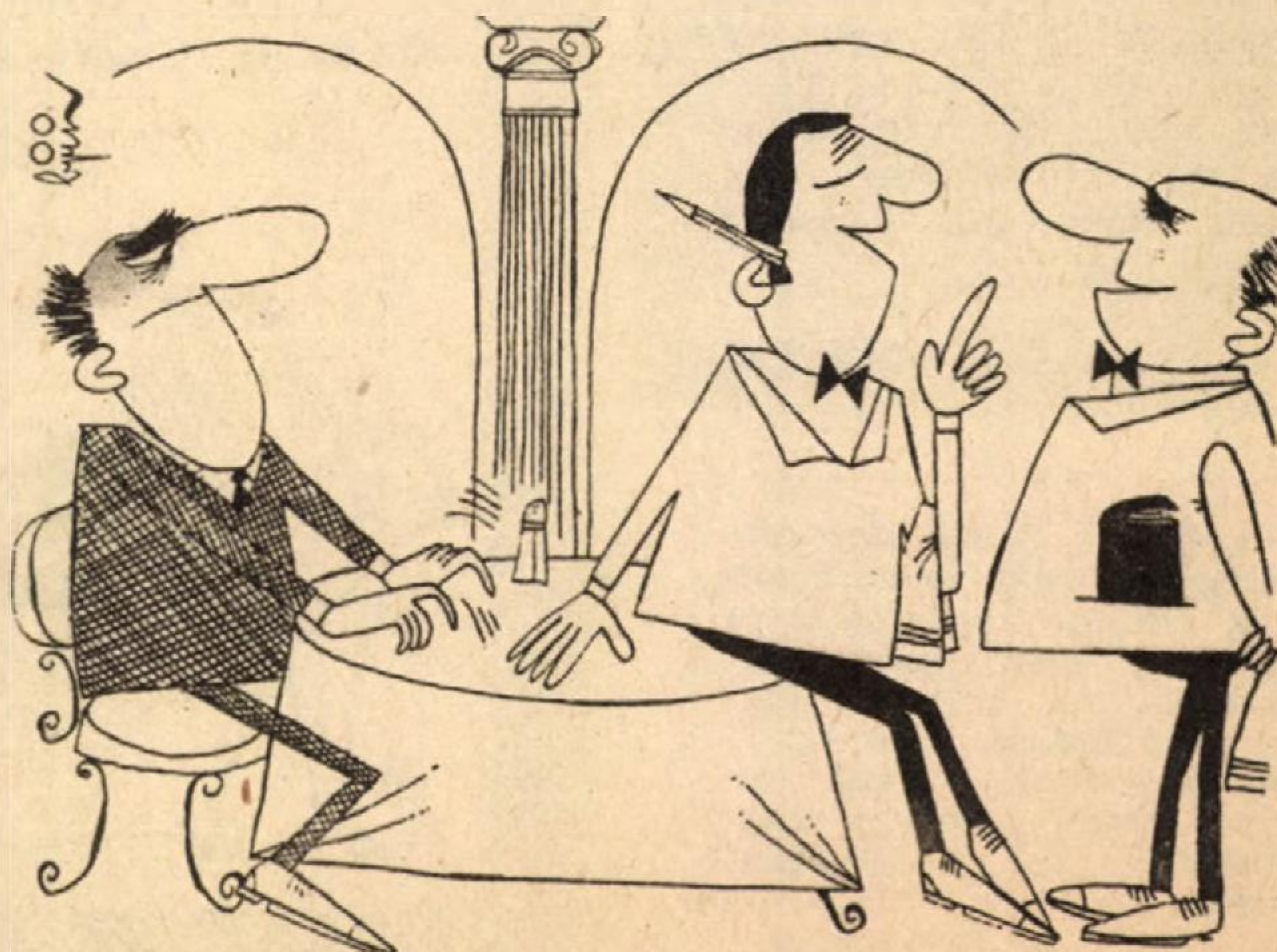
Ezzel szemben az egyszerű észjárású Murat tábornok esküdni mert volna, hogy Napóleon korholóan szólt rá csapataira:

— Mit bámultok azokra a piramisokra? ! ! Mindjárt itt lesznek a mamelukok! ! !

Hivatkozhatom Marmont tábornok véleményére is. Eszerint Napóleon nem szólt egy szót sem, mert nagyon be volt rekedve.

Feleki László

Előkelő étterem



CSAK SZIGORÚAN!

A vizsgálat a XXIII. kerületi Vendéglátóipari Vállalatnál csupa szabályosságot fedezett fel: a felszolgált ételek akkorák voltak, amekkorára a szabvány előírta, az italoknál egy cent eltérés sem volt, a sörhöz külön tányérban adták a habot. Egyszer ugyan a kerület egyik presszójában a kávéfőzőnő megpróbálta elspórolni a kávé egy részét, de Pozsonyi Ödön, a vállalat igazgatója személyesen csapott le rá, és áthelyeztette egy állami gazdasághoz segéd-fejőnőnek. A vizsgálat különösen a vezetőkről derített ki meglepő tényeket: az igazgató még az irodájába is saját pénzén vett bútort, természetesen OTP részletre, amikor pedig vacsorát adott vendégeinek a kerületi bárban, még azt sem engedte, hogy az italokat önköltségi áron számlázzák — a zenés felárat figyelembe véve egyenlítette



ki a cechet. S hogy ezt az időnkénti költséges mulatozást fedezni tudja, két szobás lakásába albérlőt vett.

S mindez éveken keresztül folyt ennél a vállalatnál, de sokáig senki sem vette észre. A társadalmi ellenőrök — ha időnként kiszálltak — meg voltak győződve arról, hogy megneszelték jövetelüket, és azért akkorák az adagok, amekkorák. Az egész ügyre véletlen derített fényt: Pozsonyi szórakozottságában kétszer fizetett ki egy vacsorát, a szórakozott pincér elfogadta tőle, de az elszámolásnál kiderült a többlet, és ezután indult meg a vizsgálat, mely felfedte a sorozatos szabálylyosságot. A felettes szerv le is vonta a tanulságot: meg kell szigorítani az ellenőrzést, mivel nem egészséges dolog, ha *ilyesmire* évekig nem jönnek rá...

Földi Iván

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A szerkesztőség

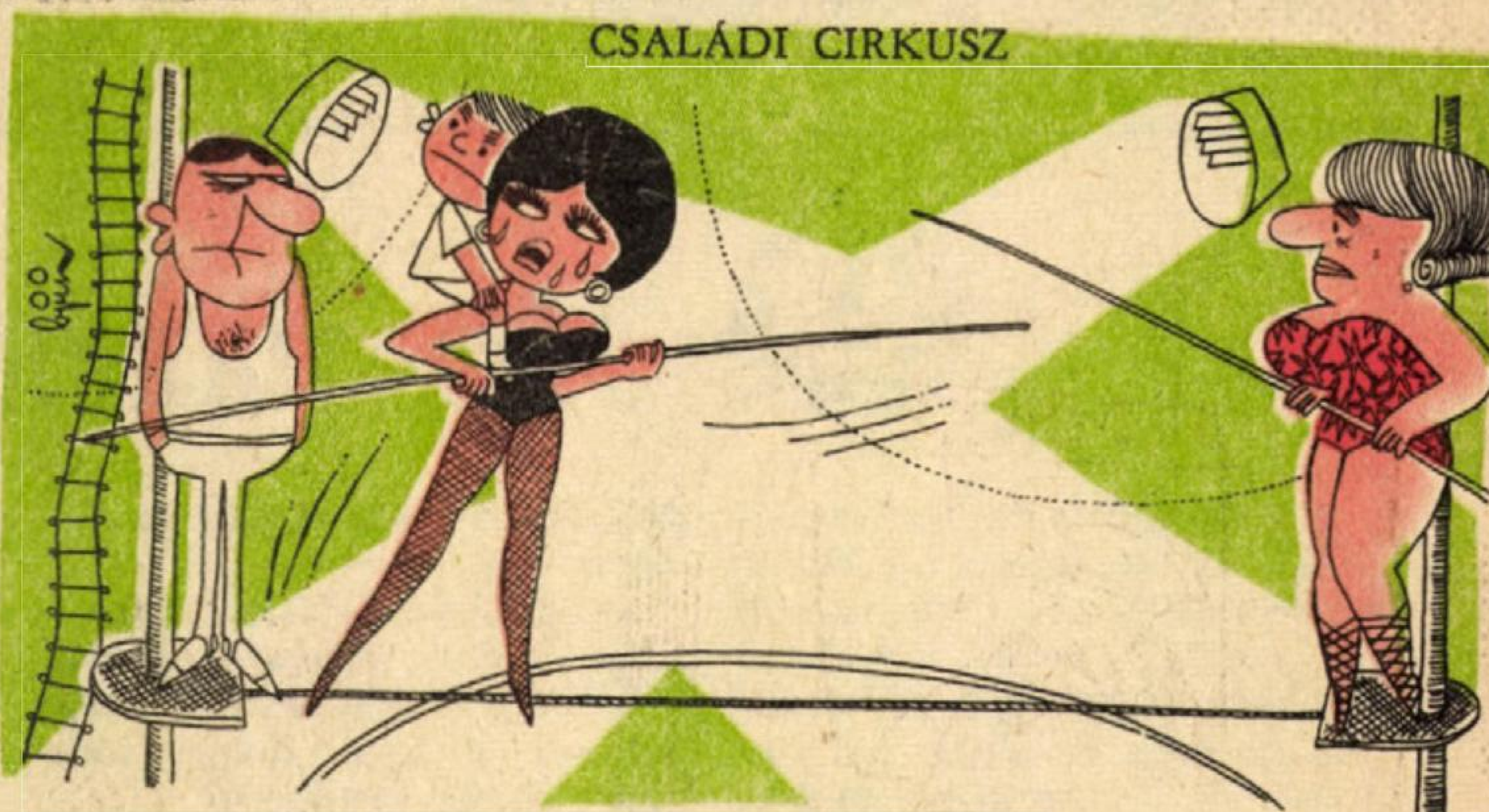
KÉSZ CIRKUSZ

MÁR AKKOR IS



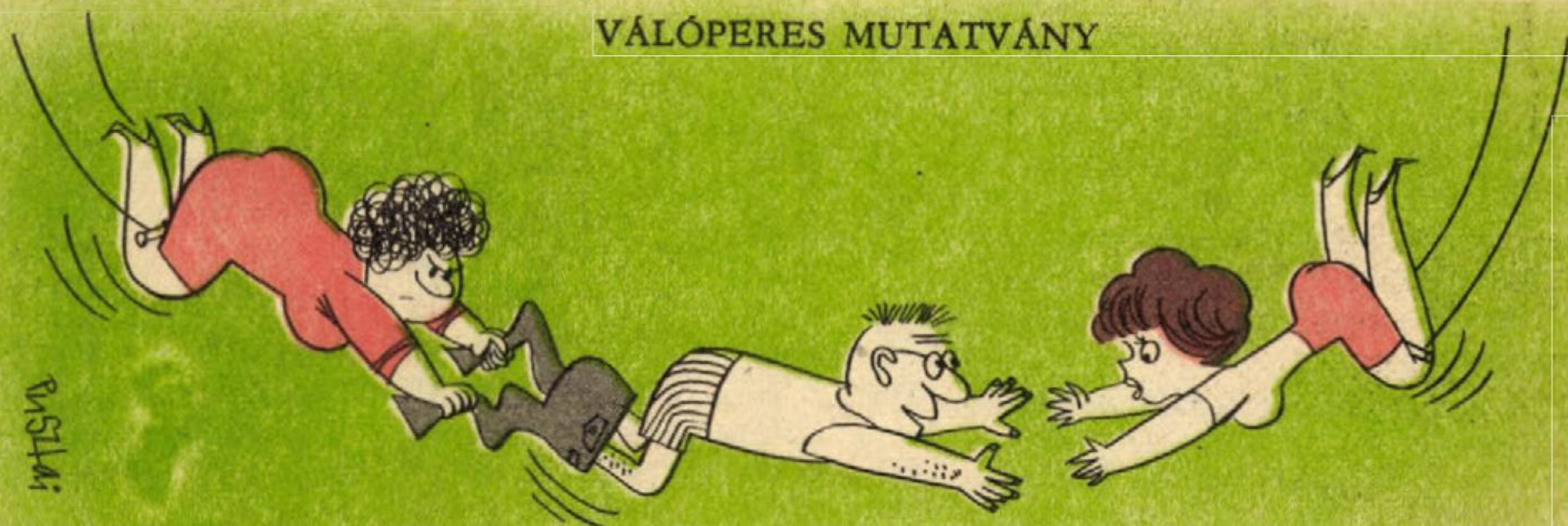
– Csak akkor vagyunk hajlandók szívből verekedni, ha vámmentesen hozhatjuk be a legújabb típusú külföldi harckocsikat...

CSALÁDI CIRKUSZ



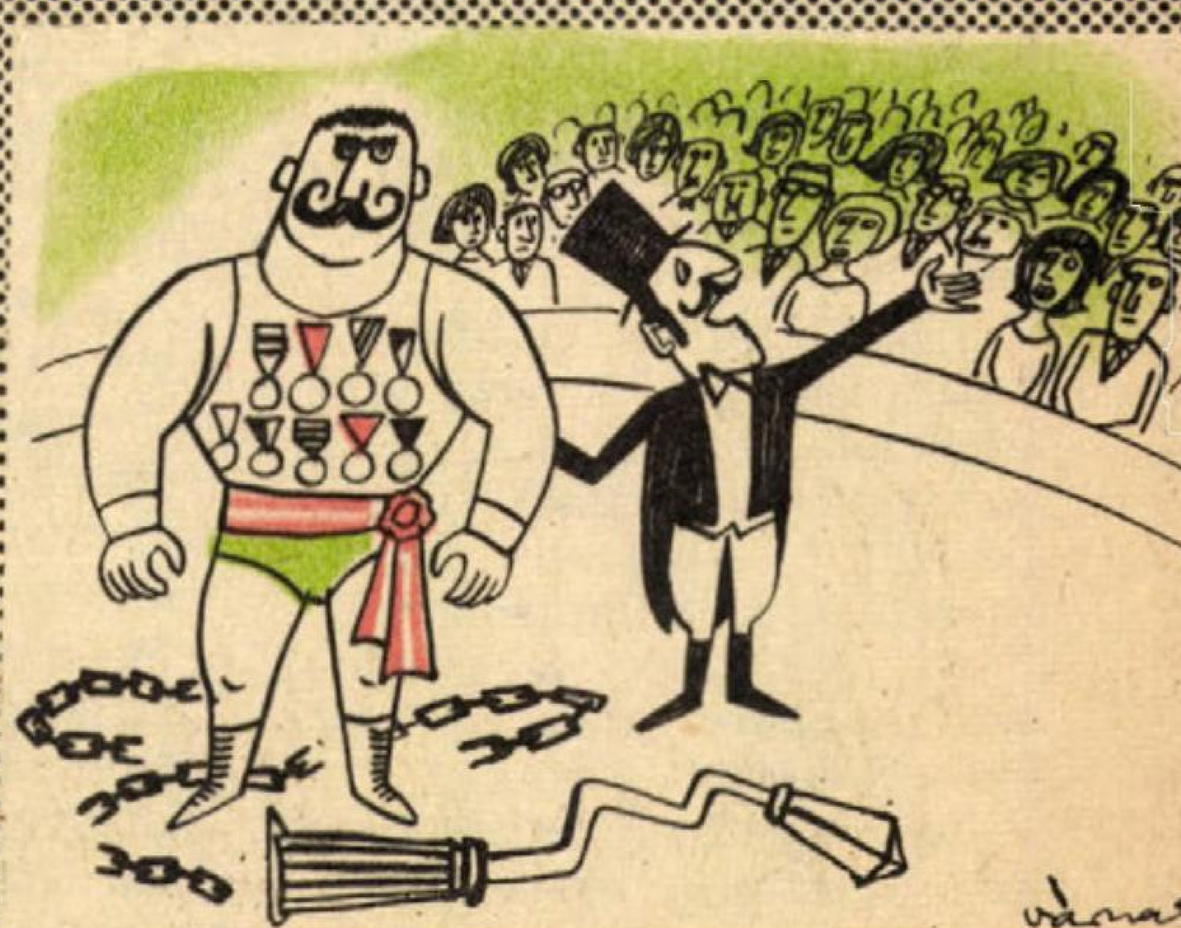
– Visszamegyek a mamához!

VÁLÓPERES MUTATVÁNY



A BEOSZTOTT ÉS AZ Ő IGAZGATÓJA



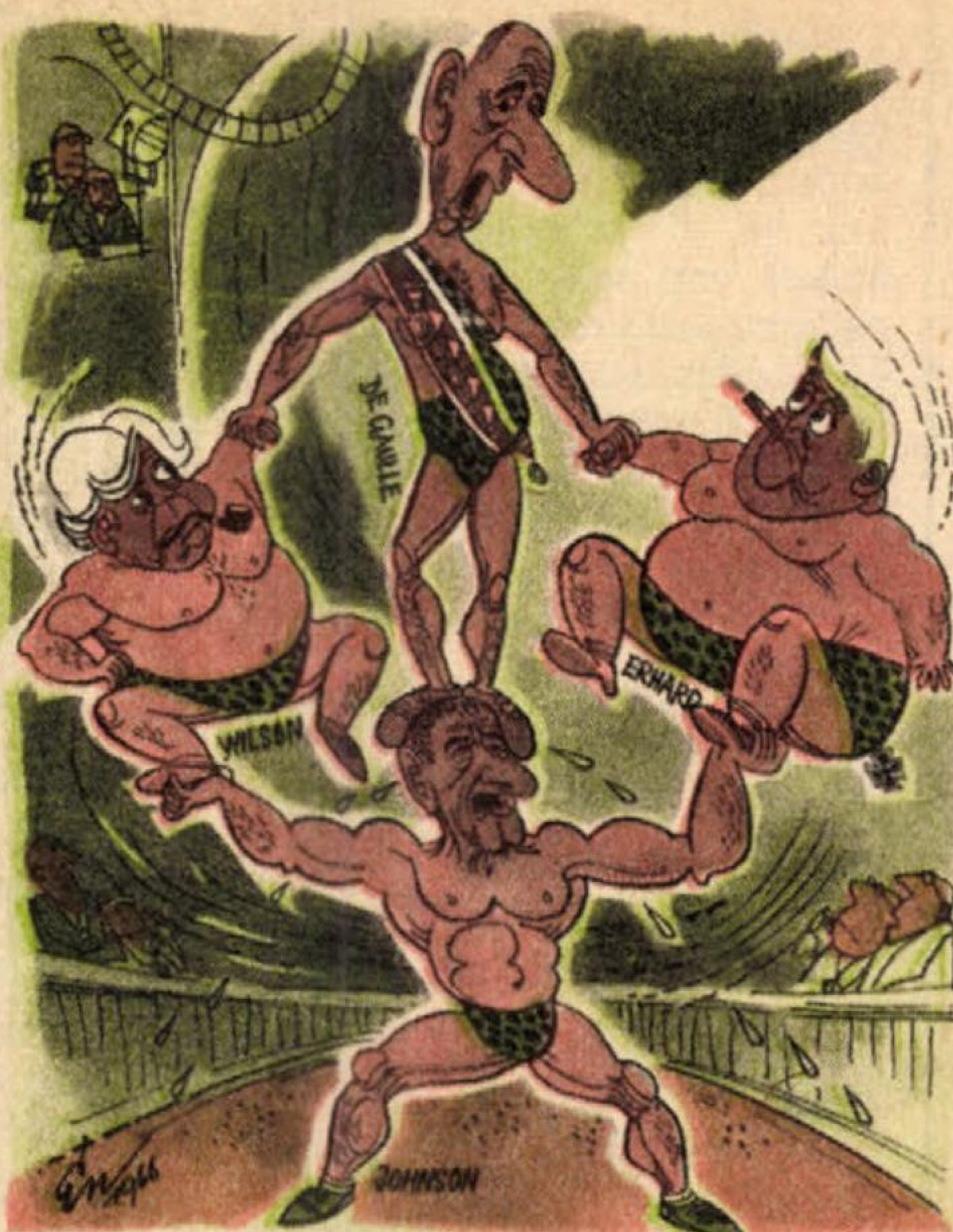


– Akinek nem tetszett a produkció, méltóztasson idefáradni!...

AZ ERŐMŰVÉSZ

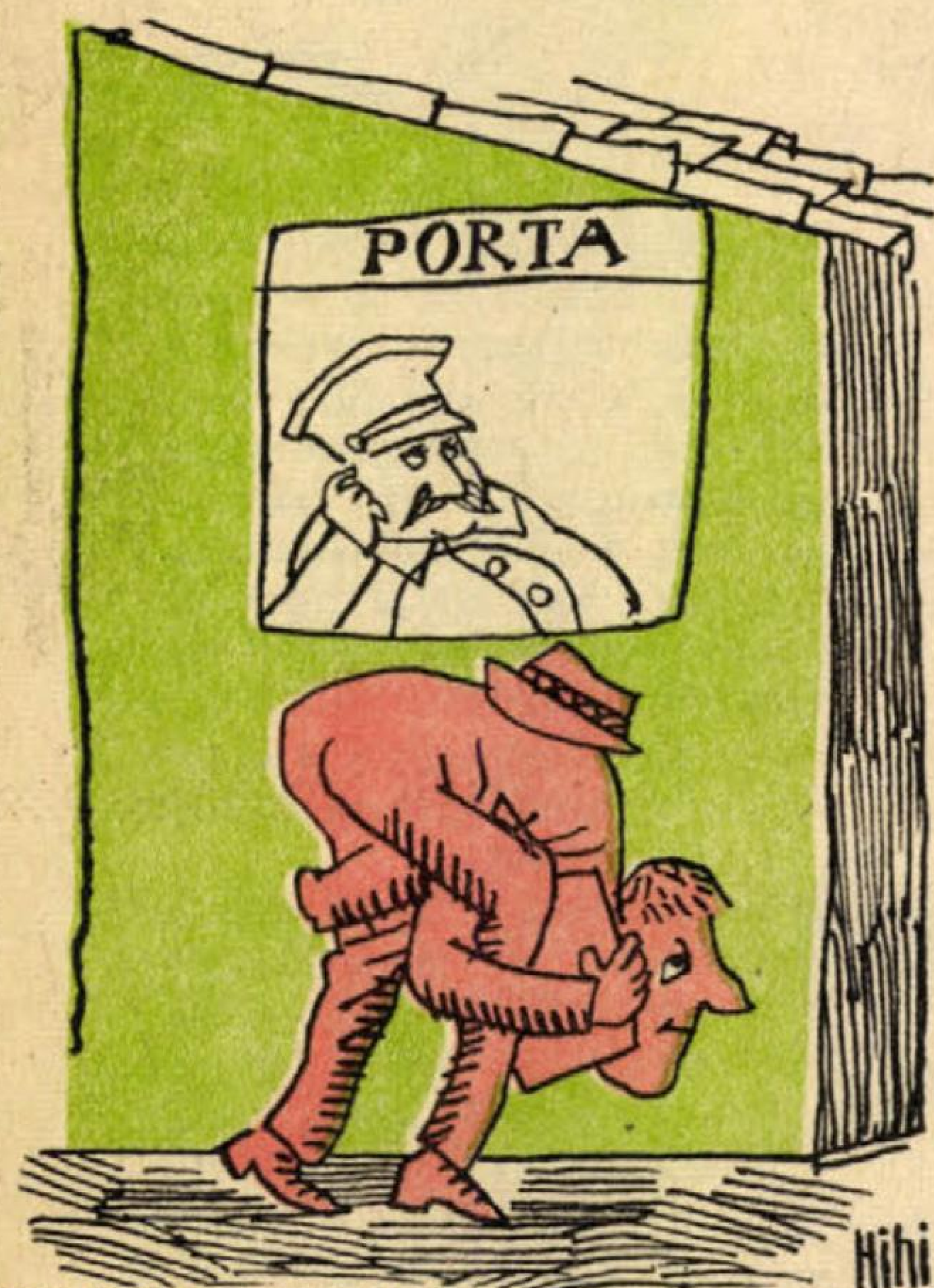


NATO-AKROBATÁK



De Gaulle: Gyerekek, én kiszállok a produkcióból . . .

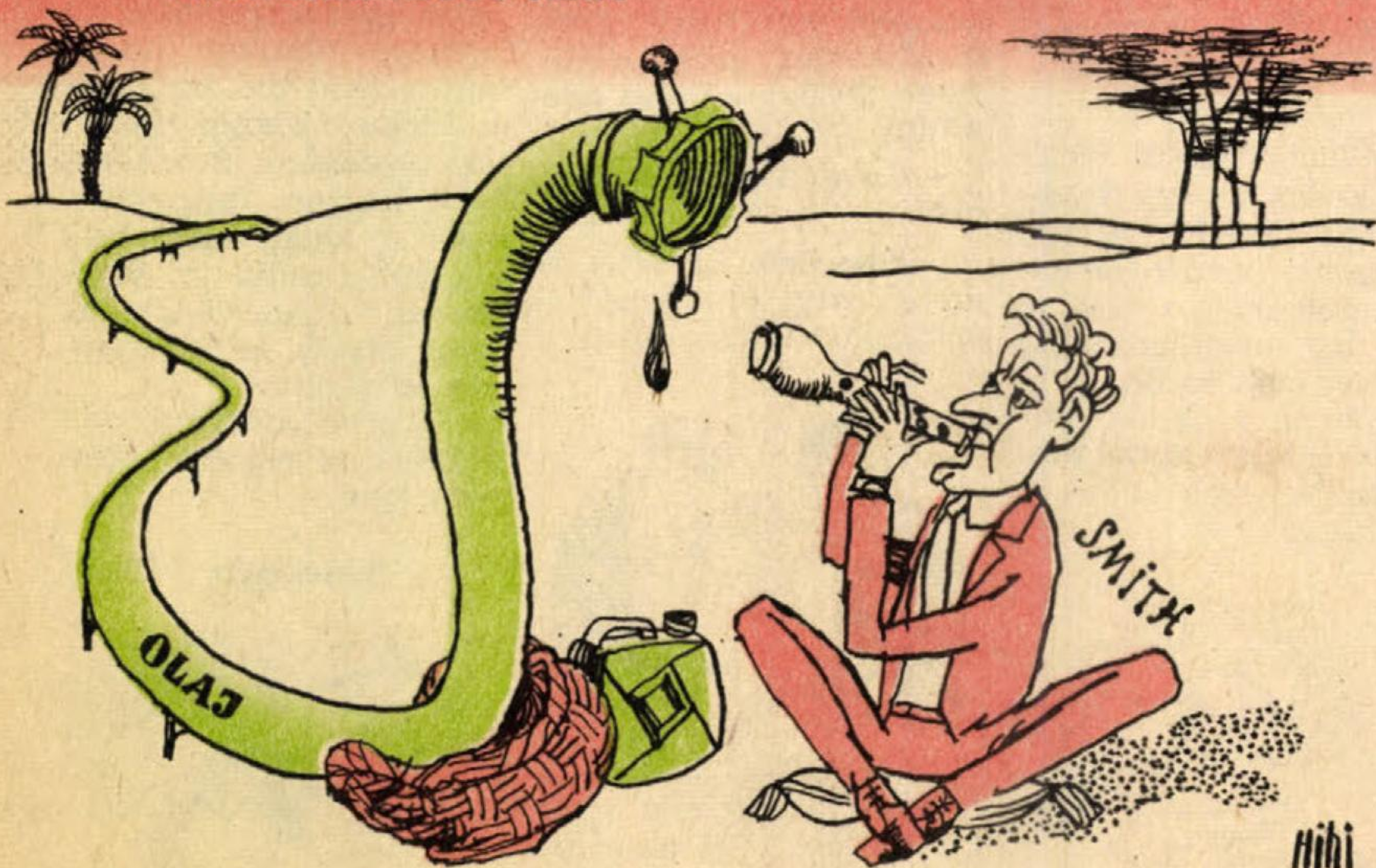
A GUMIEMBER





– Látják, ezen a kis hegedűn is lehet játszani! . . .

RHODESIAI KÍGYÓ-SZÁM



LE A BÜROKRÁCIÁVAL!



Hidegzuhanyként érte a pestlőrinci Lakatos-telep lakóit az a hír, hogy október 15-ig vasárnaponként a Fővárosi Távfűtési Vállalat nem biztosít meleg vizet.

— Na, most itt állunk megfürödve! — mondták a hír hallatán a tréfásabb kedvű lakók. A kevésbé tréfáskedvűek egészen mást mondtak, olyasmit, amit szó szerint idéznünk nem lenne ildomos. Különösen a munkába járó asszonyok méltatlankodtak, akik egész heti elfoglaltságuk miatt csak vasárnap érnek rá a nagyobb Patyolat-akciók (gyermekfürdetés, nagymosás stb.) lebonyolítására.

A Távfűtési Vállalat ezt az intézkedést azzal indokolta, hogy a Kispesti Erőmű 50 tonnás kazánjait ezeken a napokon nem lehet teljes gőzerővel üzemeltetni, hiszen a fő fogyasztók: a környékbeli üzemek nem dolgoznak, a lakótelep gőzigénye pedig ennek a töredéke csak.

— Milyen áthidaló megoldást lehetne mégis találni? — faggattuk a távfűtési illetékeseket.

— Gőzünk sincs! — mondották, majd hozzá tették: — Hacsak valamelyik üzem (mondjuk a KISTEXT), nem vállalná, hogy az ő kazánjaiból kaphatnánk annyi gőzt, amennyi a telepnek kell. Vállalatunk ugyan már tárgyalt ez ügyben több gyárral is, de sajnos, eredménytelenül. Félnek a vele járó pénzügyi és adminisztrációs gondoktól!

A Távfűtési Vállalat már belefáradt a sikertelen próbálkozásokba, s nem is kísérletezik tovább. Mi azonban nem adjuk fel a reményt — inkább egy apróhirdetést adunk fel a Lakatos utcaiak nevében:

„Nyolcezres lakótelep keres Pestlőrincen, Kispesten vagy környékén olyan megértő, melegszívű gyárvezetőket, akik hajlandók lennének vasárnaponként 2—3 tonna gőzt kölcsönözni. Sürgős ajánlatokat várunk »Megfizetjük« jeligére a Ludas Matyi szerkesztőségébe."

(r. b.)

KEDVES LUDAS!

Óvodánkban tuberkulin-tapasszal látták el a kicsinyeket. A szorongó apróságok megnyugtatására az óvónéni többször is elmondta:

– Nem fog fájni, gyerekek! Éppen csak egy bélyegecskét ragasztunk rátok...

Erre az egyik kis szőke rémülten megszólalt:

– És tessék mondani, utána a postaládába is bedobnak bennünket?

A. J.
Debrecen

Óbuda forgalmas csomópontján, a Nagyszombat utca és a Bécsi út kereszteződésénél van egy könyvesbódé és egy újságpavilon. Egyikben sincs sem fűtés, sem világítás, mindkettőben petróleumlámpa ég. Biztonsági szempontból nem éppen a legjobb megoldás, hogy a papírokkal teli pavilonokban petróleum ég, a kultúra fényeit sem biztatóan jelképezik a pislákoló lámpácskák. Ami pedig a legsúlyosabb probléma: a télen is fűtetlen pavilonokban napi 13 órát ülnek az árusok! Sürgős intézkedésre volna szükség a fűtés és a világítás megoldása érdekében!

Egy óbudai olvasó

Egyik külföldi lapban olvastam: Egy kaliforniai farmon, ahol fiatal bikákat tartanak, tábla riasztja el a járókelőket: „Átjárni tilos! Az életben maradottakat megbüntetik!"

F. I.
Budapest

A Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó Szent István téri szabványboltjának egyik kirakatában ez a két kiadvány áll egymás mellett: A magyar puli k ü l e m i bírálata (MSZ 6811–61), és A szarvasmarha törzskönyvi k ü l l e m i bírálata (MSZ 6802–53). Úgy látszik, a helyesírás még nincs szabványosítva.

Dr. Gyalai Mihály
Budapest

SZELÍD FILM-KRITIKA



A mozi raktárában egy kis egérke vidáman rágcsál egy filmtekercset. Odalép egy kollégája és megkérdi:

– Jó a film?

A majszoló egérke rezignáltan válaszolja:

– Könyvnek jobb volt.

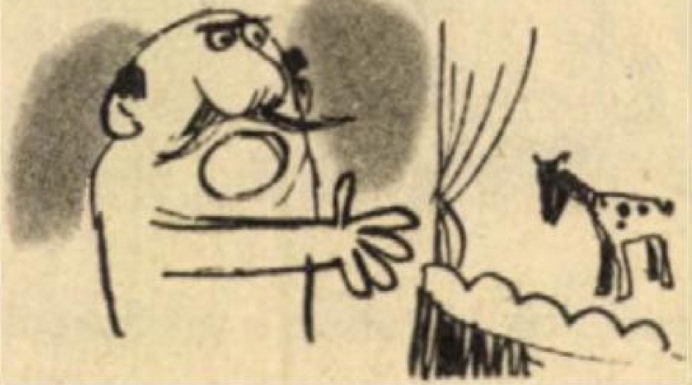
Hol volt, hol nem volt

Miskolcon az Erdészlány c. operettet játszottuk, amelyben a primadonna egy kis őzikével jön be a színpadra. Az őzikét egy sajószentpéteri parasztgazda adta kölcsön, és előadás után mindig elvitte. Egyszer megmakacsolta magát az őzike, s nem akart elindulni. Megkérdeztem:

– Mi az, bátyám, valami baj van?

Mire az öreg magából kikelve válaszolta:

– De affffene egye meg, amióta sziííííínész lett, nem lehet bírni vele! ! !



1925-ben a Miskolci Nemzeti Színházat újjáépítették. Az építkezés befejezése után az előcsarnokban márványtáblát helyeztek el, amelyen szerepelt a főispán, alispán, polgármester, tervező, építész stb., stb.

Mikor a színészek felháborodva reklamálták, hogy a színigazgató neve mért nincs a táblán, Sebestyén Géza mosolyogva csillapította őket:

– A márványtáblára csak azoknak a neve került, akik az építkezésen kerestek.



A Budai Színkör idejében darabot írt egy Szecskő nevű kardalos és egy Ramazéder nevű függönyhúzó. Sebestyén Gézát az egyik lap meginterjúvolta e kedves társulásról:

– Kérem, a darabot tulajdonképpen Szecskő írta, Ramazéder csak a *nevét* adta hozzá.



Szenes Ernő, az elmúlt idők kedves komikusa állandó anyagi zavarokkal küzdött. Egy alkalommal felkereste az ismert színészbarát bankigazgatót, s közölte vele, hogy a következő héten önálló estét rendez, amire tisztelettel meghívja.

– Nagyon köszönöm, kedves művész úr – mondta a bankigazgató –, el fogok menni. Mibe kerül egy jegy?

– Harminc pengő – mondta Szenes.

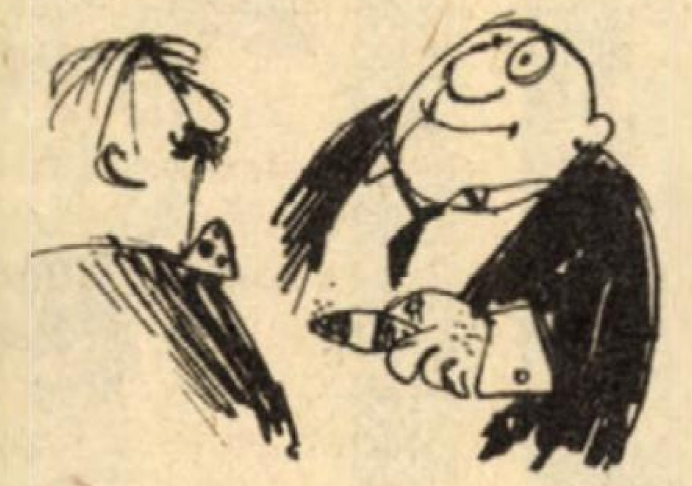
A bankigazgató kivette a tárcájából a pénzt, és Szenes felé nyújtotta. Szenes nem kapott a pénz után, hanem zavart színlelve így szólt:

– Igazgató úr, kérem, nem baj, hogy nem nyomattam jegyet, és az előadást sem tartom meg?

A bankigazgató nevetve válaszolt:

– Dehogy baj, csak tessék – s megint nyújtja a harminc pengőt. A komikus átvette, és szemrehányó hangon megkérdezte:

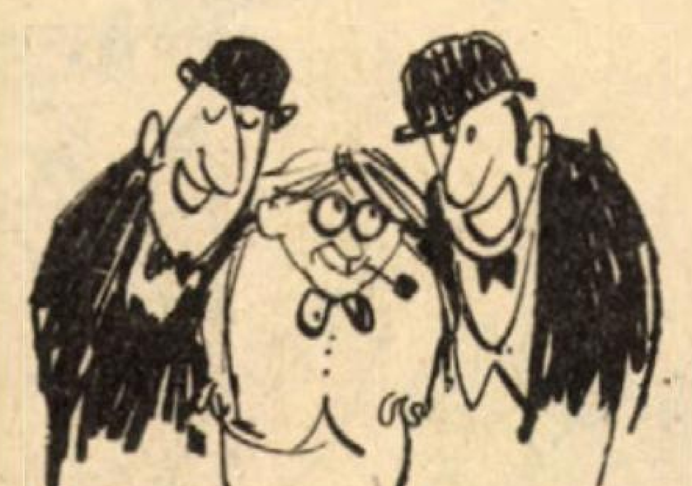
– Csak egy jegyet parancsol!! Hát a nagyságos asszony otthon marad!!



A rendkívül népszerű Rózsahegyi Kálmánhoz csatlakozott egyszer az utcán egy fiatalember, s nagy beszélgetésbe kezdett. Közben csatlakozott hozzájuk egy másik férfi is. Mikor az utóbbi elköszönt, megkérdezte az első számú:

– Kálmán bácsi, ki volt ez?!

– Édes fiam, én azt sem tudom, hogy te ki vagy? – válaszolta Kálmán bácsi.



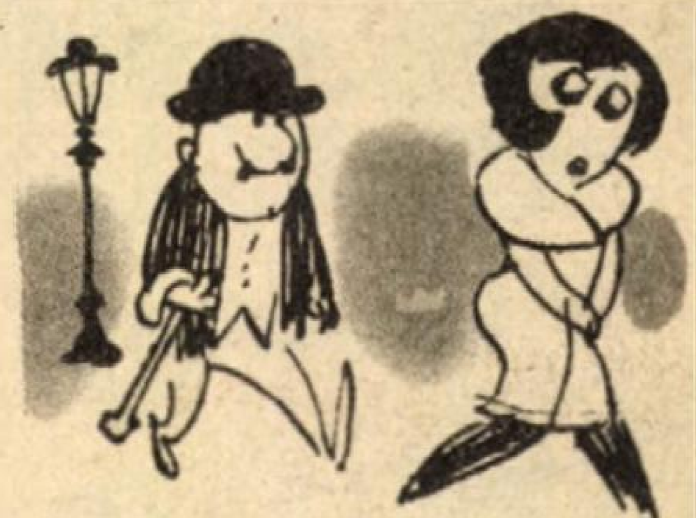
A békevilág kedves és népszerű újságírója volt Kardos Pista. Egyszer este, amikor a Fészek klubból hazafelé, a körútra befordult, egy rémült utcalány rohant hozzá, és könyörögve hadarta:

– Uram, ha istent ismer, segítsen rajtam, razzia van. – Ebben a pillanatban már oda is ért a razziát vezető detektív. Kardos Pista elővette újságírói igazolványát, a nőt lovagiasan karon fogta, és azt mondta:

– A hölgy a menyasszonyom – és elindult vele.

A detektív egy darabig nézett, majd utánuk szólt:

– Szerkesztő úr, ne vegye el!



A Magyar Színház fiatal tagja voltam, amikor Márkus Emíliával, a Nemzeti Színház nagy művésznőjével Berettyóújfalura mentünk vendégszerepelni, Bisson világhírű drámájában, a „Névtelen asszonyban". Egy fiatal ügyvédet játszottam, aki élete első védőbeszédét tartja, s nem tudja, hogy ezzel a csodálatos beszéddel saját édesanyját védi.

Érthető izgatottságom közben megdöbbenve konstatáltam, hogy a súgó valósággal ordít. Egy aktára ráírtam, hogy a súgó nekem egyáltalán ne súgjon, s átadtam a színpadra statisztaként beültetett, s mindenki által ismert János bácsinak, aki Berettyóújfalu kézbesítője volt, hogy adja át az ügyészt játszó színigazgatónak. Az igazgató visszaírt, hogy sajnos, nem tud intézkedni. Idegességemben elkezdtem csapkodni, mire János bácsi nagyon megsajnált, fogta az aktát, odament a súgóhoz, leadta a súgólyukba, utána haptákba vágta magát, és fennhangon jelentette:

– Ügyvéd úrnak alássan jelentem, a végzést kikézbesítettem.

Sebestyén Mihály



LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE



Azelőtt gyakorta kért engem a Mokép, hogy írjam meg összesűrítve egy-egy éppen soron következő állatfilmem reklámozására is alkalmas „tartalmi mondanivalóját". Afféle epigrammaszerű, lényegbemarkoló jelmondatokat kellett kiötölnöm. De az ilyesminek mintapéldányát mégis mástól kellett meghallanom, méghozzá a gemenci erdő legszélén. Úgy volt, hogy egy régi, Duna illatú szekszárdi délutánon egyre késett a jó előre megrendelt taxi. Nem tudtuk mire vélni a dolgot, mígnem megjelent a taxis ember, és sűrű mentegetőzések közepette elmondotta: szabadnapját azzal ünnepelte a család, hogy megnézték valami érdekes filmet. No jó, ez igazán szívreható mentség. Meg is kérdeztem persze, miféle filmben gyönyörködtek. Sajnos, a címére nem emlékezett. Még kevésbé a rendező nevére. „De hát azt csak tudja, kedves Mester, miről szólt a film..." „Hát hogyne tudnám" – mondta ő töméren. „A filmben színes alföldi férgek ölték egymást...!" Mint kiderült, a „Vadvízország" filmemet látták...

A régi filmes napok emléke olykor ma is visszatér valamiféle formában. Néhány napja jelent meg a „Hegyen-völgyön" című könyvem, azonos című filmem irodalmi forgatókönyveként, mint Fickó és Pletyka újabb históriája. Esztendőkig készült, és a 180 színes fotó mögött elképzelhetetlenül sok fáradozás és türelem húzódik meg, melyről a nagyközönségnek – természetesen – fogalma sem lehet. De még a legvadabb türelmi munkák közül is máig emlékezetes számomra a címkép története. Pletyka tacskó áll ezen, szájában tartva pufók kis barna kölykét.

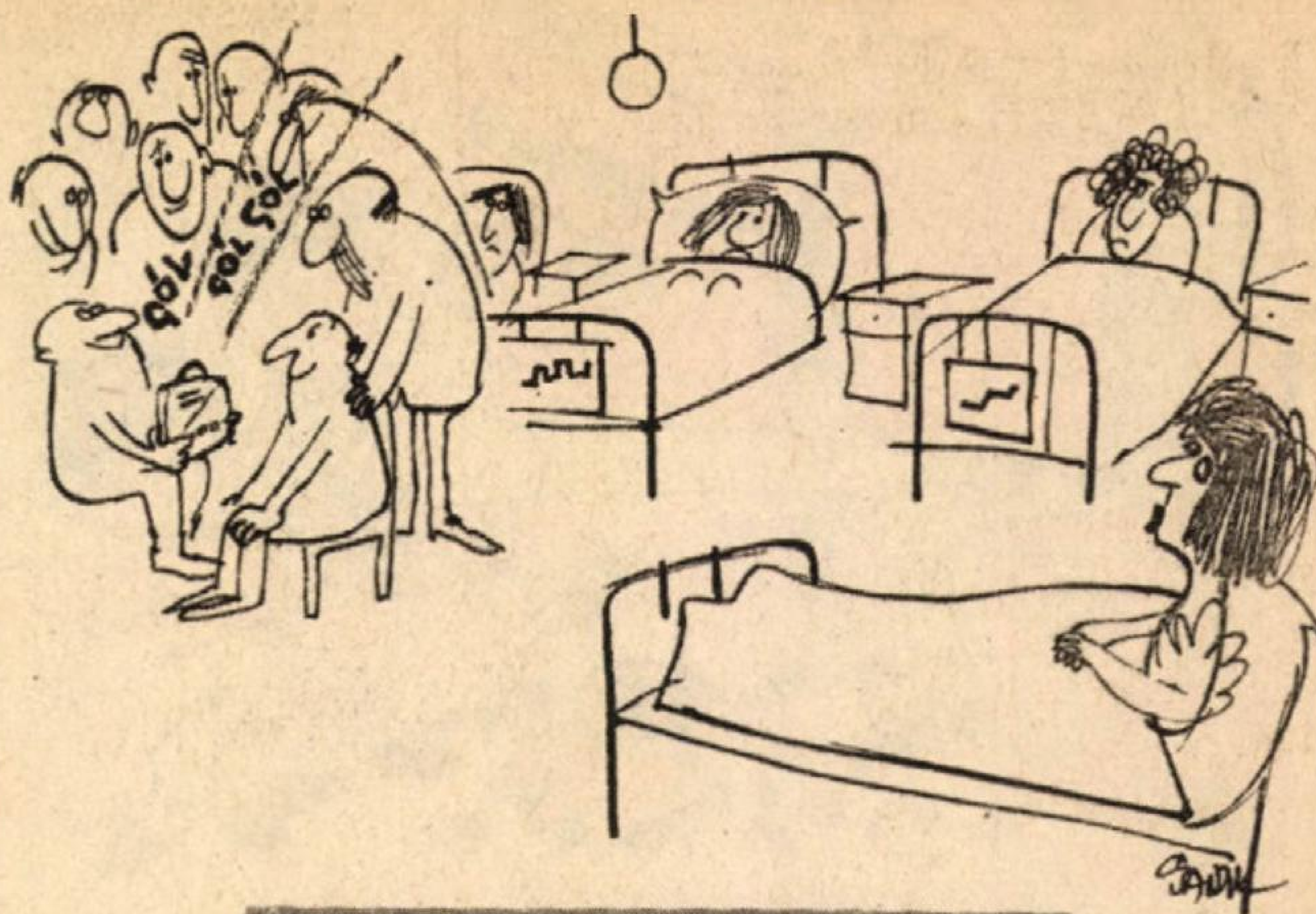
Pletyka filmsztárhoz illően viselkedett. „Hozzad szépen" buzdításra felkapta vinnyogó kis kölykét, és tartotta szépen a fényképezőgép felé. Persze borzasztóan körülményes az ilyen nagyon közelről fényképezés a folytonosan izgő-mozgó tacskó anyáról. A döntő pillanatban mindig elillant a nagy alkalom. De hát azért szorgalmasan kattogott a gép, és gyűltek az exponált filmkockák. Ámde egyszer csak Pletyka megfordult, és se szó, se beszéd, elkocogott kölykével együtt a kis óljuk felé. Példátlan viselkedés ez filmezés közben, tűrhetetlen! Zsuzsika, az asszisztens-feleség azonnal ellenem fordul: „Látod, félti a kisfiacskáját...!" „Nevetséges!" Mitől féltené egyszerre!

Visszaparancsoltuk a szereplőket, Pletyka sértődötten állt, és elkezdődött elölről az egész. Pár pillanat múlva Pletyka újfent sarkon fordul, és most már szaladva fut a házacskája felé. „Hát hagyjátok – mondom –, tényleg valami baja lehet..." Alig mondom ki a szót, Pletyka bebújik a lakásába, de szempillantás alatt már jön is ismét kifelé, szájában a csemetével. Kurta lábain odakacsázik közénk. Érthetetlen! De csak addig, míg az újabb felvételek közben rá nem jön Szalay Feri, Pletyka gazdája a dolog nyitjára. Dehogy anyai féltésről volt szó! Kényelemszerető a filmsztárunk: bement, és egyszerűen **kicserélte** magzatját egy könnyebb kis sárga kölyökre. Volt válogatni valója bőven, hiszen heten nyüzsögtek a szalmán...

Homoki-Nagy István



Vasárnapi beteglátogatók



STEFÁNIA GRODZSIENSZKA

A HÁZASPÁR ÉS AZ AUTÓ

FELESÉG: Könnyelműen fékeztél a síkos úton.

FÉRJ: Fékeztem, mert te hirtelen odakaptál a volánhoz.

FELESÉG: Megfogtam a volánt, mert a kocsi farolni kezdett.

FÉRJ: Farolni kezdett, mert te meghúztad a kézi féket.

FELESÉG: Meghúztam a kézi féket, mert azt kiáltottad: „Az ég szerelmére!"

FÉRJ: Felkiáltottam, mert ellökted a lábam a gázról.

FELESÉG: Ellöktem a lábad, mert nem hallgattál rám.

FÉRJ: Nem hallgattam rád, mert azt mondtad, vezessek majmot pórázon és ne autót.

FELESÉG: Azért mondtam, hogy vezess majmot pórázon és ne autót, mert úgy hajtottál, mint az őrült.

FÉRJ: Úgy hajtottam, mint az őrült, mert el akartam szökni a Fiat elől, melynek vezetőjét az előzésnél lecsirkefogóztad.

FELESÉG: Lecsirkefogóztam a vezetőt, mert ujját a homlokára tette, így mutatta, hogy bolond vagyok.

FÉRJ: Azért mutatta, hogy bolond vagy, mert kidugtad a karod az ablakon, mintha jobbra akarnánk kanyarodni.

FELESÉG: Azért tettem ki a karomat, hogy megmutassam neked, melyik fának fogsz nekimenni, ha ilyen veszettül hajtasz!

FÉRJ: És mégis egy másik fának mentünk neki!!!

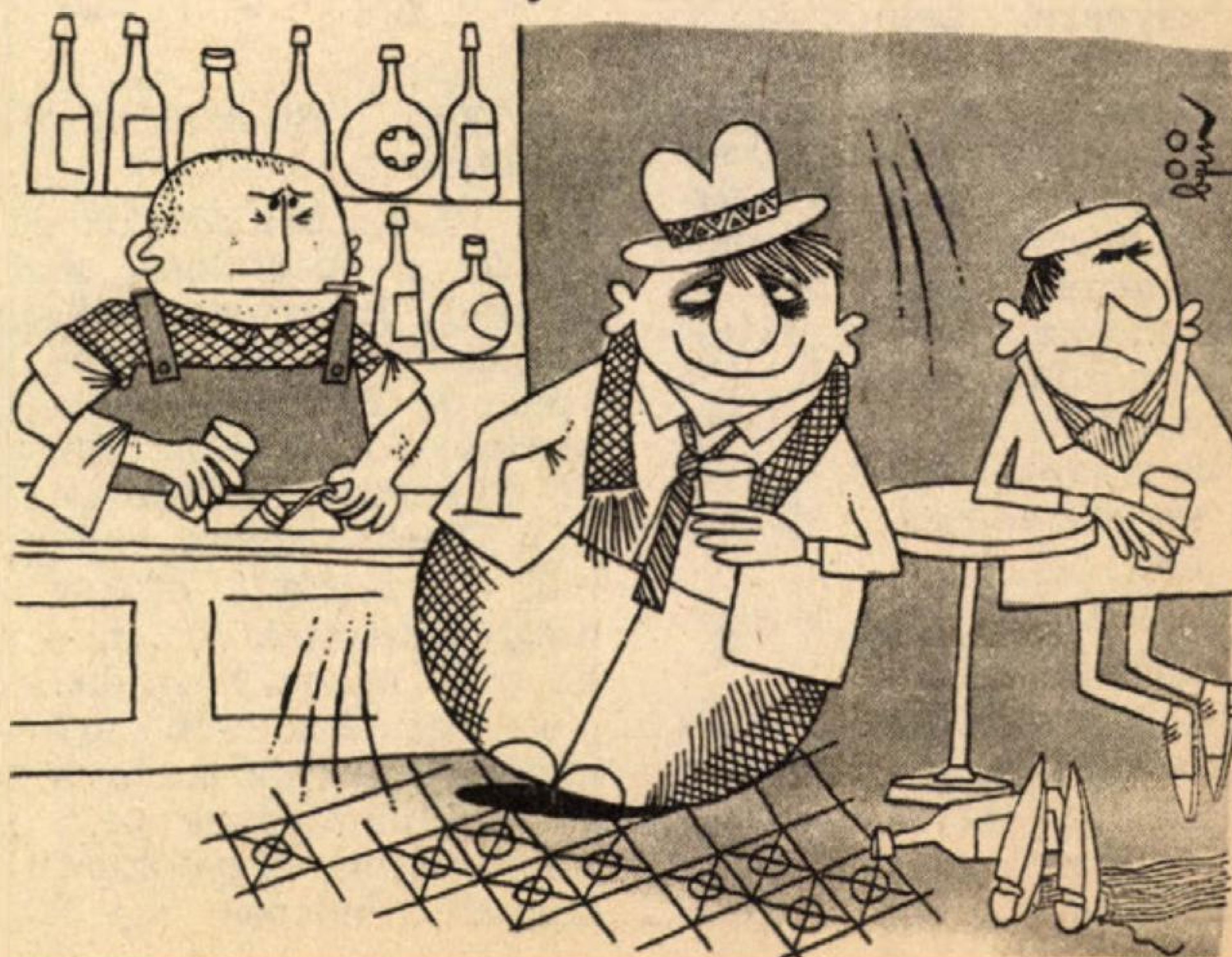
FELESÉG: Persze, mert te mindent elkövetsz, csakhogy ne nekem legyen igazam!

*

Imigyen beszélgetve szállt a házaspár az ég felé. Ugyanebben az időben a szerencsétlenség színhelyén nagy tömeg gyűlt össze, és az emberek sajnálkozva mondták: — Milyen fiatalon haltak meg!... — Milyen szép pár!... — Menynyire szerethették egymást!

Lengyelből fordította: Gerényi Tibor

Bírja az italt





Kezdő szülő

– Megőrülök! Nem találom az idevonatkozó fejezetet!

Kozmosznoliták

2066-ban egyik reggel a főszerkesztőm hívatott:

— Mosonyikám, sajnos nagyon megszaporodtak a disszidensek — mondta. — Azonnal vágja magát repülőbe, ugorjon fel New York-ba az ENSZ székházába és csináljon egy interjút a főtitkárral a disszidálások okáról. A főtitkár egy óra múlva várja. Az interjú ne legyen több két flekknél, és amint kész, telexezzen. Viszontlátásra!

Háromnegyed óra múlva a főtitkár előszobájában ültem, és nemsokára a főtitkár személyesen válaszolt kérdéseimre.

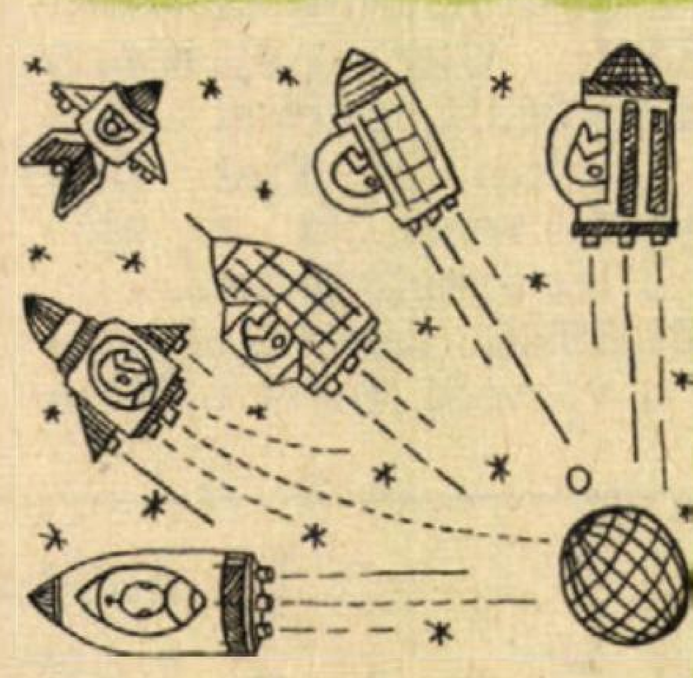
— Sajnos a disszidensekkel szemben tehetetlenek vagyunk — mondta. — Ez évben — pedig még csak a turista szezon elején vagyunk — eddig tízmillió ember disszidált a Földről.

— És hová kérik a letelepedést? — kérdeztem.

— A legkülönbözőbb helyekre. Legtöbben a Marsra, a Jupiterre, a Venusra és a Saturnusra mennek, de vannak, akik a legismeretlenebb és legtávolibb égitesteken próbálnak új életet kezdeni. A legkülönbözőbb országok lakói hagyják el a Földet, hogy valamelyik égitesten szerencsét próbáljanak.

— Miben látja a disszidálások okát?

— Elsősorban a külégitesti propagandában és a kalandvágyban. Az emberek azt hiszik, hogy máshol nem kell dolgozniuk, csak itt a Földön. Igaz, hogy Afrikában még most is napi két óra a munkaidő, de az összes többi kontinensen, már csak napi 75 percet dolgoznak. Életszínvonalunk — ezt a Szabad Világűr, az égitesti ellenséges propaganda legharsányabb szócsöve is elismeri — évről évre növekszik. Az emberek a megtermelt föld-termékekből 2010 óta szükségleteik arányában részesednek, megszűntek az országhatárok, és mindegy, hogy Keleten vagy Nyugaton élnek, mert mindenütt szocializmus van, sőt 2050 óta az égitesteken is győzött a szocializmus.



— Kik disszidálnak legtöbben?

— Elsősorban az űrrepülők, a sportolók, az orvosok, kibernetikusok, közgazdászok és a művészek, de csaknem valamennyi foglalkozási ágból tömegesen maradnak kint. Persze sokan vannak közöttük, akiket megtévesztettek és néhány év múlva hazajönnek. Természetesen tárt karokkal várjuk őket, és semmi bántódásuk nem lesz nekik. Egyébként nagyon rendesen viselkednek, mert a hollét határozza meg a tudatot.

— Úgy hallottuk, megszaporodtak a deviza- és vámbűntettek is.

— Sajnos, ez is igaz. Szinte napirenden vannak a forint, rubel és dollár kiajánlások különböző égitestekre. Mondanom sem kell, fogyasztási cikkeink vetekszenek az összes égitestekével, de egyes divatmajmolók mégis szívesebben vásárolnak a Saturnusról vagy a Marsról származó űrruhákat, csak azért, mert nem földi gyártmány. Előfordul, hogy a Földről exportált hálóingeket Venus címkével, dupla áron vásárolják meg az emberek kül-égitesteken. Megnőtt a hamis ajándéklevelekkel kül-égitestekről a Földre küldött űrhajók száma is. A bűnösökkel szemben természetesen a legnagyobb szigorral lépünk fel.

— És mi várható a jövőben?

— Kibernetikusaink kiszámították, hogy száz év múlva teljesen elnéptelenedik a Föld, mert sajnos egyre több égitestet fedezünk fel és teszünk lakhatóvá. De száz év múlva, mikor a legutolsó kozmoszpolita is elhagyja a Földet, akkor végre teljesül majd az emberiség régi nagy vágya.

— Éspedig? — érdeklődtem.

— Békesség és nyugalom lesz itt a Földön — fejezte be nyilatkozatát a főtitkár.

Miklósi Ottó

Májusfa



KUTYA-SZOMORÚSÁG



Huhh vuhh, ma rosszkedvű a gazda!
Tíz ujját bundámba akasztva
nem vakargatott mint szokott.

Az asszonynak sincs semmi kedve,
csak ül a konyhán töprenkedve,
imént — hallottam — vinnyogott.

Csont és csülök, baj van ezekkel!
A gazda vígan jött meg reggel,
dúdolt is, mielőtt bement.

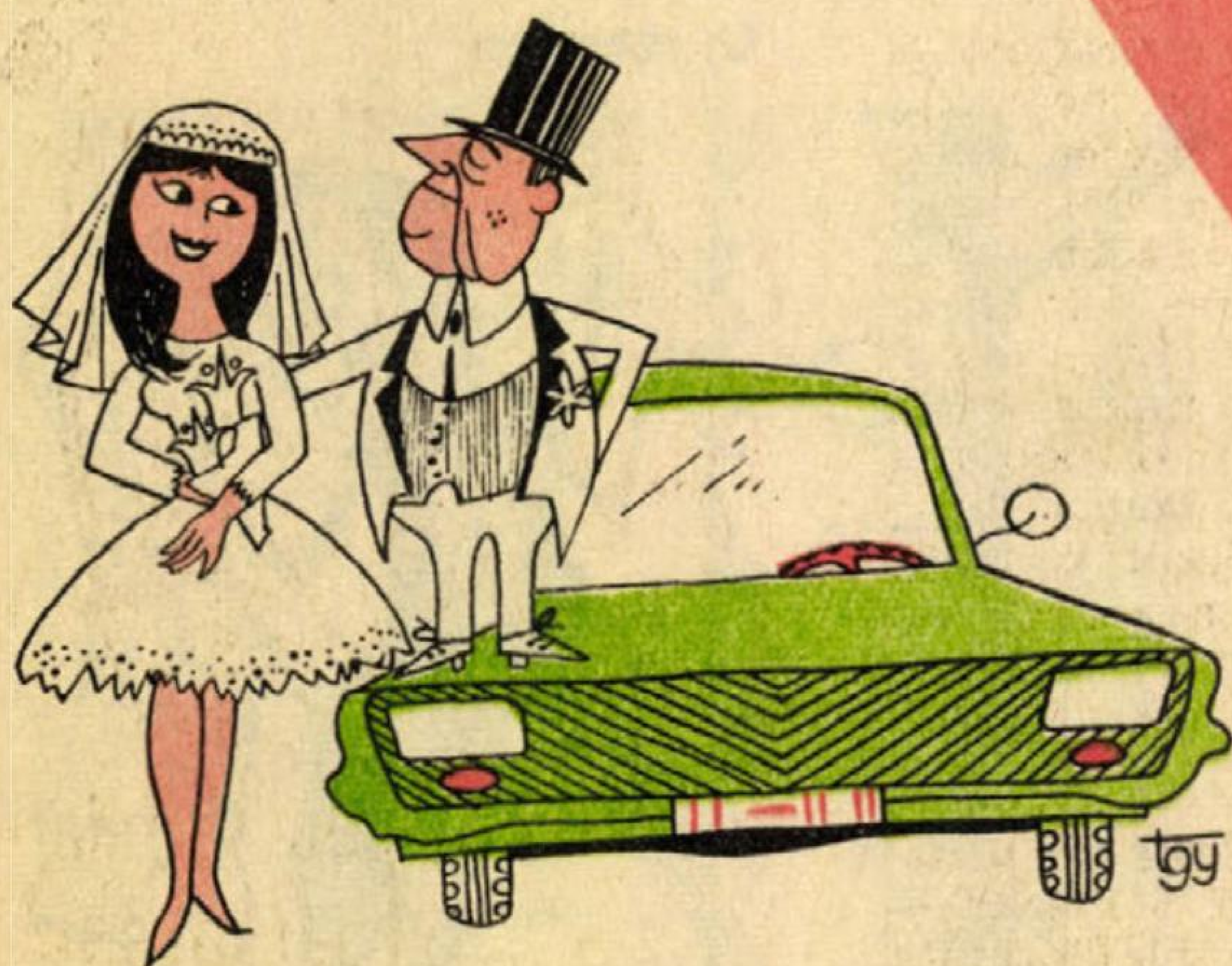
Paplan alá nyúlt, az asszony meg
rávakkant, majd csaholni kezdett
s edények hulltak földre bent.

Aggodalomnak nincs alapja:
majd elszunnyad a nő haragja
mint a tűzhelyben a parázs;

szíve békíti őt meg, gyomra
a gazdát. De az én számomra
elveszett egy jó vakarás.

Török Rezső

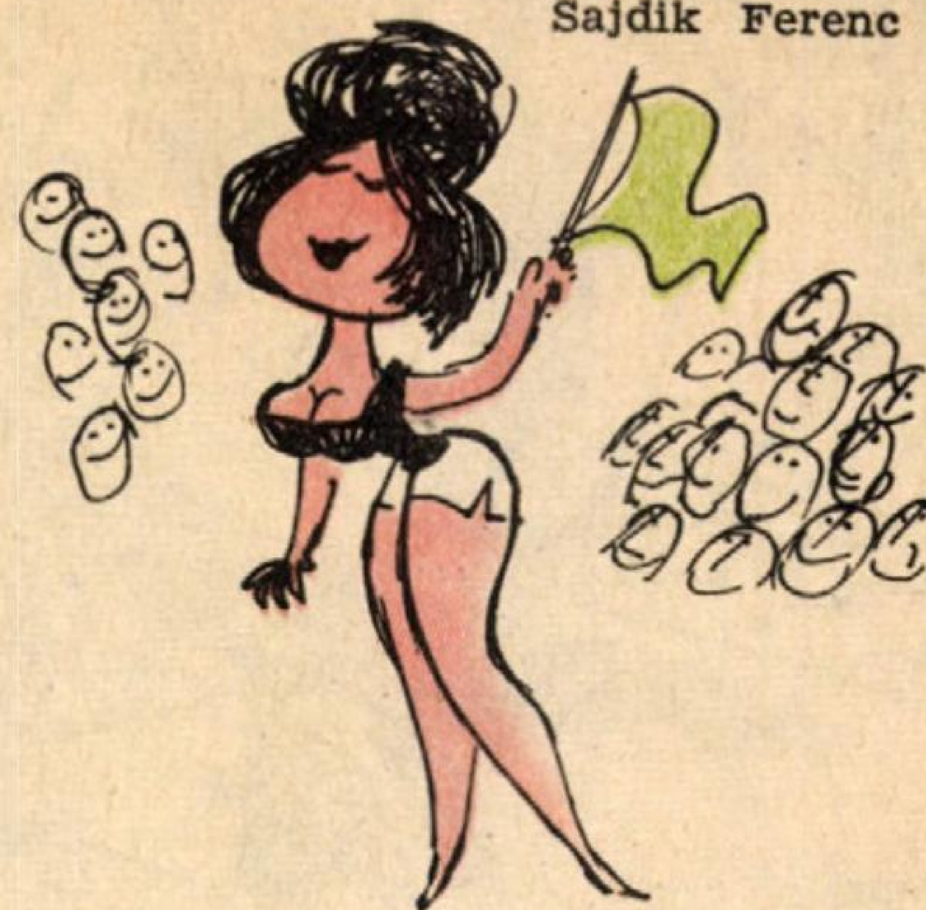
Megoldott probléma



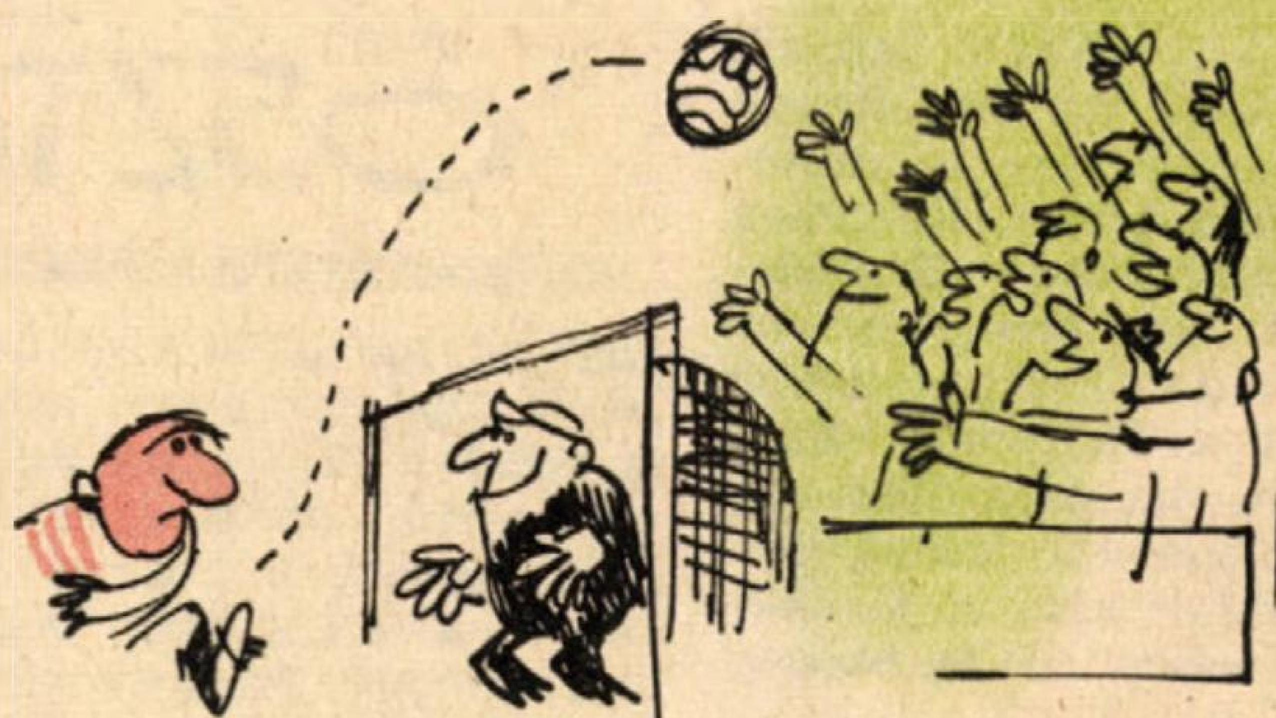
Kicsi is – kocsi is

Javaslat a labdarúgó-mérkőzések nagyobb látogatottságának érdekében

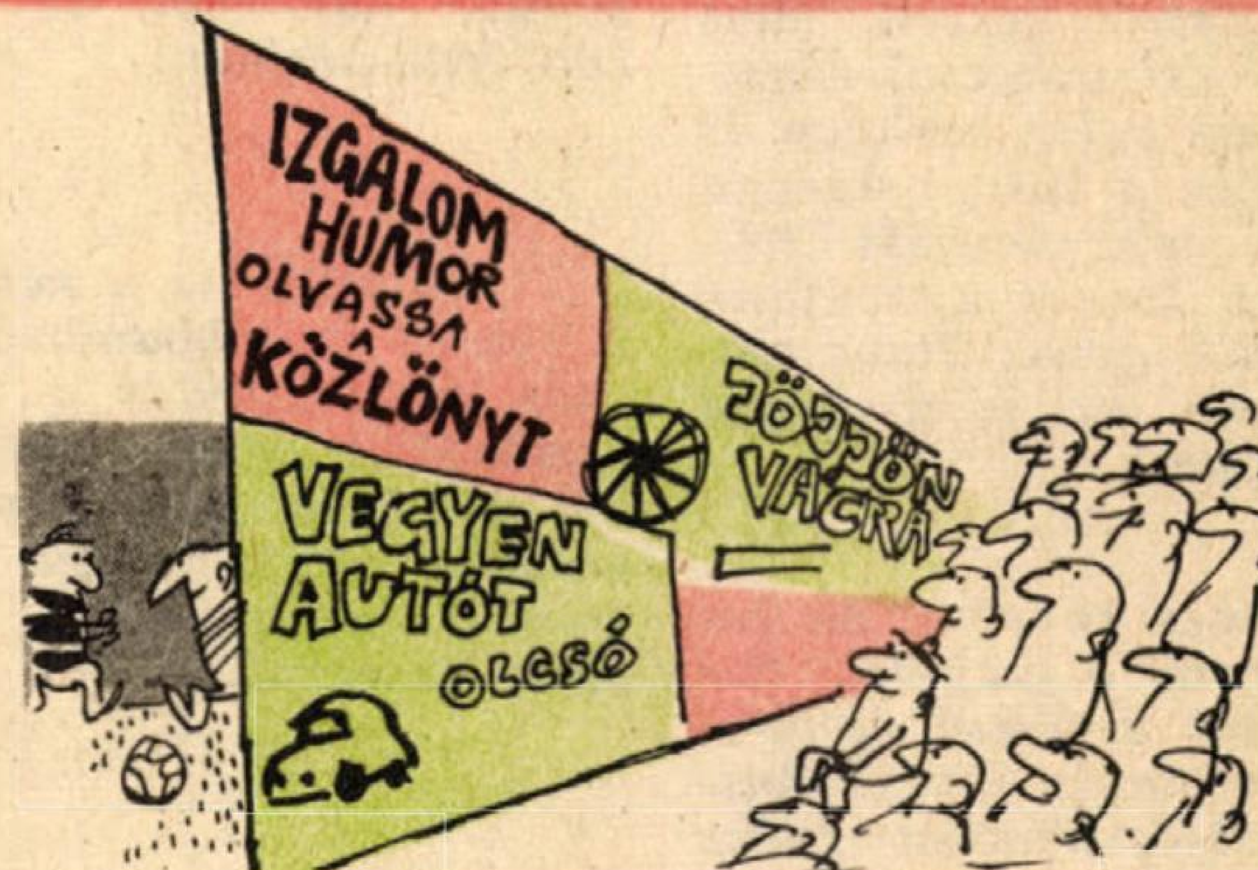
Sajdik Ferenc rajzai



Alkalmazzanak női partjelzőket.

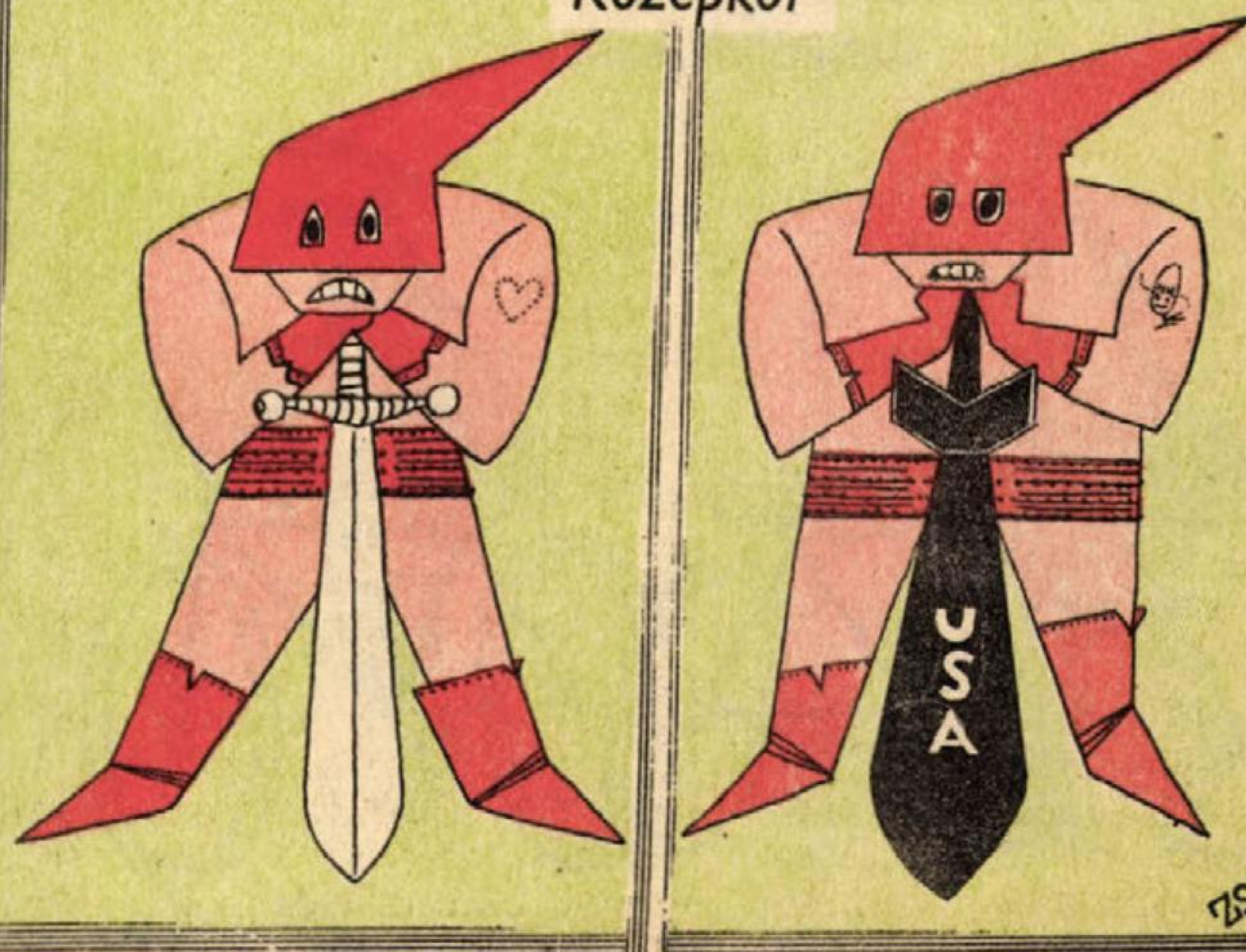


A kirúgott labdákat ne kelljen visszaadni a lelátóról.



Ilyen olvasmányos hirdetéseket!

Középkor



1466 1966

Egynapos asszonyka



– Szó sem lehet róla! Jól tudod, hogy mennyi gond van a gyerekcipőkkel . . .

Csalóka májusi szerelem



– A fene egye meg, ebben a májusban minden valódi, csak a bika mesterséges!

ÖSZTÖNDÍJ

196... Kék a nap, süt az ég. Bevallom, férfi létemre ma örömkönnyeket sírtam. Két éven át próbálkoztam sikertelenül, és ma felvettek az egyetemre. Ugrándozva mentem a forgalmas Körúton, és megcsókoltam az igazolványomat. Kicsit furcsán néztek rám a járókelők, de sebaj. Ica is boldog volt.

*

...Ma a professzor a hivatástudatról beszélt. Mint jövendő mérnök, csak egyetérthettem vele, bárhová is vezéreljen a sors, boldogan végzem majd mérnöki hivatásomat. Icával kimentünk a Margitszigetre. Utána csókolóztunk az éjjel-nappal Közértben.

*

...Nincs pénzem, de sebaj. Ilyen a diákélet. Ma felkeresett a Timsó- és Robbanómotorgyár megbízottja: gyári ösztöndíjat kínált. Elfogadtam. A szerződésben vállaltam: ha megkapom a mérnöki oklevelet, a Timsógyár pácsgorgolai kirendeltségén fogok dolgozni. Addig is minden hónapban nyolcszáz forint ösztöndíjat kapok. Remek a közérzetem. Jól jön az a kis pénz. Örömmel megyek Pácsgorgolára. Ica a nyakamba ugrott, s mint jómódú embert, arra kért, vegyek neki egy püspöklila hálóinget és egy kádfürdő-bérletet.

*

...Elszaladt ez a két év. A Timsó- és Robbanómotorgyár szépen küldi a havi ösztöndíjat. Majd meghálálok nekik mindent a pácsgorgolai munkahelyen. Még mindig nagyon boldog vagyok Pannival.

*

...Mához egy évre kész mérnök leszek. Tegnap, mikor kézhez kaptam a gyári ösztöndíjat, egy kicsit elgondolkodtam: Timsó- és Robbanómotorgyár. Milyen rosszul hangzik! És Pácsgorgola. Ki tudja, milyen elhagyatott vidék? A pénzespostás csodálkozott, hogy nem adtam borravalót. Persze, mert dühös voltam. Ezzel a nyolcszáz forinttal akarják kiszúrni a szememet? Nekem, egy városi embernek?! Milyen jogcímen kényszeríthetnek arra, hogy vidéken mérnökösködjem? Hűséges szerelmemmel, Olgával marhapörköltet vacsoráztunk. Utána kirándultunk özvegy Droznicsek Árpádnéhoz a vadregényes Rottenbiller utcába.

*

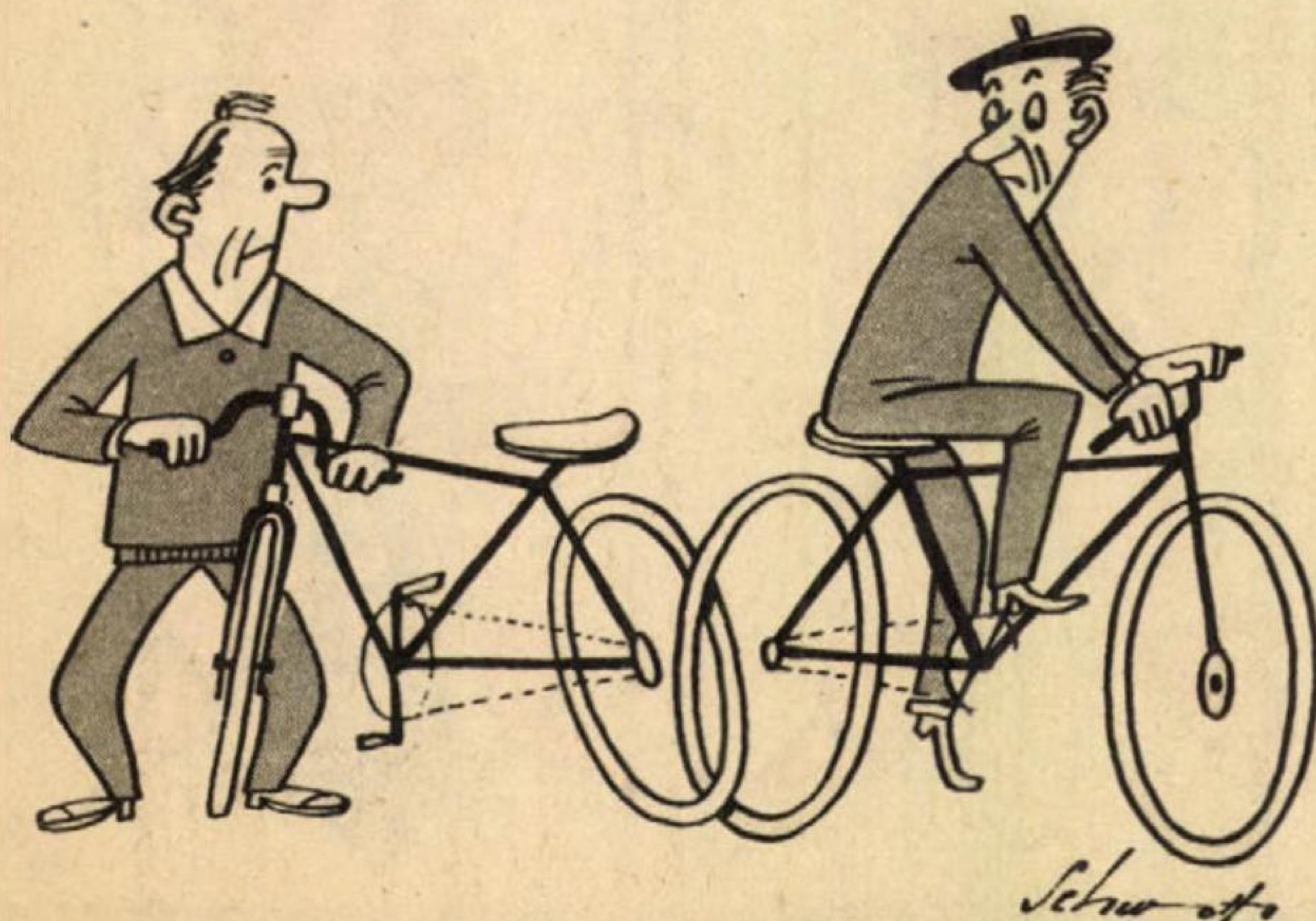
...Egy hónap múlva megkapom a diplomát. A Timsó- és Robbanómotorgyár vezetője közölte, milyen türelmetlenül várják lent, Pácsgorgolán az új mérnököt, vagyis engem. Hellyel sem kínáltam az igazgatót. Nagyon idegesített. Milyen jogon követeli, hogy Pácsgorgolán dolgozzam? A szerződés? Istenkém, amikor megkötöttük, fiatal voltam, szeleburdi és meggondolatlan. Engem minden ideköt Pesthez. A hullámvasút, a 4782-es számú bisztró és a Keleti pályaudvar. Egyetlen szerelmem: Magda, Etus és Piri helyeselte elhatározásomat.

*

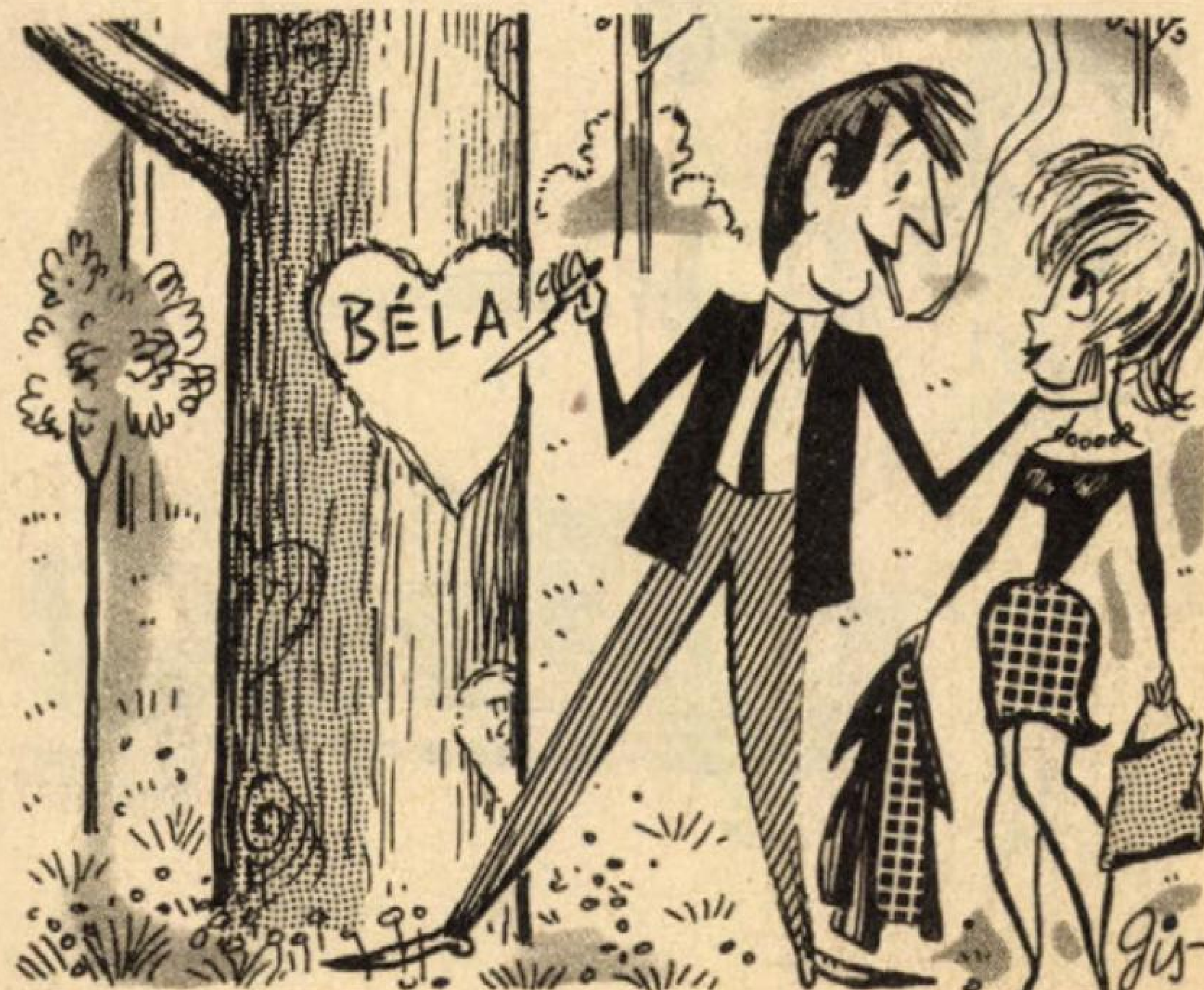
...Nagy nap a mai. Megkaptam a mérnöki oklevelemet. Sokáig szorítottam a szívem fölé. Pácsgorgoláról szó sem lehet! A gyár pert indított ellenem a kifizetett ösztöndíj visszatérítésére. Állok elébe! Addig is, amíg Pesten mérnökként elhelyezkedhetem, vasárnaponként mint mozgó cukorkaárus, dolgozom a Népstadionban. Kérem a t. vásárlóközönség szíves támogatását.

Galambos Szilveszter

Bonyolult eset



Új szerelem



– Mi is a neved?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A lapjukban megjelent közlemény alapján azzal a kéréssel fordultunk a Fővárosi Tanács VB Közmű és Szolgáltatási Igazgatóságához, hogy szíveskedjék Virág Benedek költő hamvait exhumáltatni és a Kerepesi úti köztemetőben – lehetőleg az írók, tudósok, művészek parcellájában – eltemettetni.

dr. Lakatos László
főigazgató
Petőfi Irodalmi Múzeum

„Gurítóra kerülök" című cikkükre válaszolva közöljük: Utasítottuk valamennyi étszolgálati üzemegységünket, hogy üdítő italokat, valamint gyümölcslevet kellő mennyiségben adjanak fel az induló büfé- és étkezőkocsikra. Rendelkeztünk arra vonatkozóan is, hogy a Keleti pályaudvari eladási helyeket lássák el kellő mennyiségű alkoholmentes itallal. Megjegyezni kívánjuk, hogy a választék nemcsak vállalatunk hibájából kifogásolható: a kereskedelem több esetben csak egy- vagy kétfajta gyümölcslevet tud szállítani.

Gróf József
ig. h.
MÁV Utasellátó ÜV

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit tartanak a legnagyobb képtelenségnek?

Hogy Veress Győző világcsúcsot ér el, de nem tagja a magyar válogatottnak!

D. F.

Ha egyszer valaki a következőket mondaná: „Rettenetes alak vagyok, pedig az emberek olyan jók!"

F. L.

Hogy valakinek duplájára akarják emelni a fizetését, és az illető kijelenti, hogy nem fogadhatja el, mert már így is több van neki, mint amennyit megérdemel.

F. Gy.

Vallomást suttogni egy hölgy fülébe a Rákóczi út és a Lenin körút kereszteződésénél.

(f—p)

Azt, hogy az új utazási bérletek bevezetése után, júliustól csökken a villamosok túlzsúfoltsága.

G. Sz.

A zsebpénzem összegét.

K. A.

Egy Agatha Christie sorozatot a Kossuth Kiadó gondozásában.

M. Gy.

Hogy az MTK fölényesen nyeri az idei bajnokságot.

P. L.

Azt, hogy nem tehetek bűnvádi feljelentést azok ellen, akik állandóan lopják az időmet.

R. B.

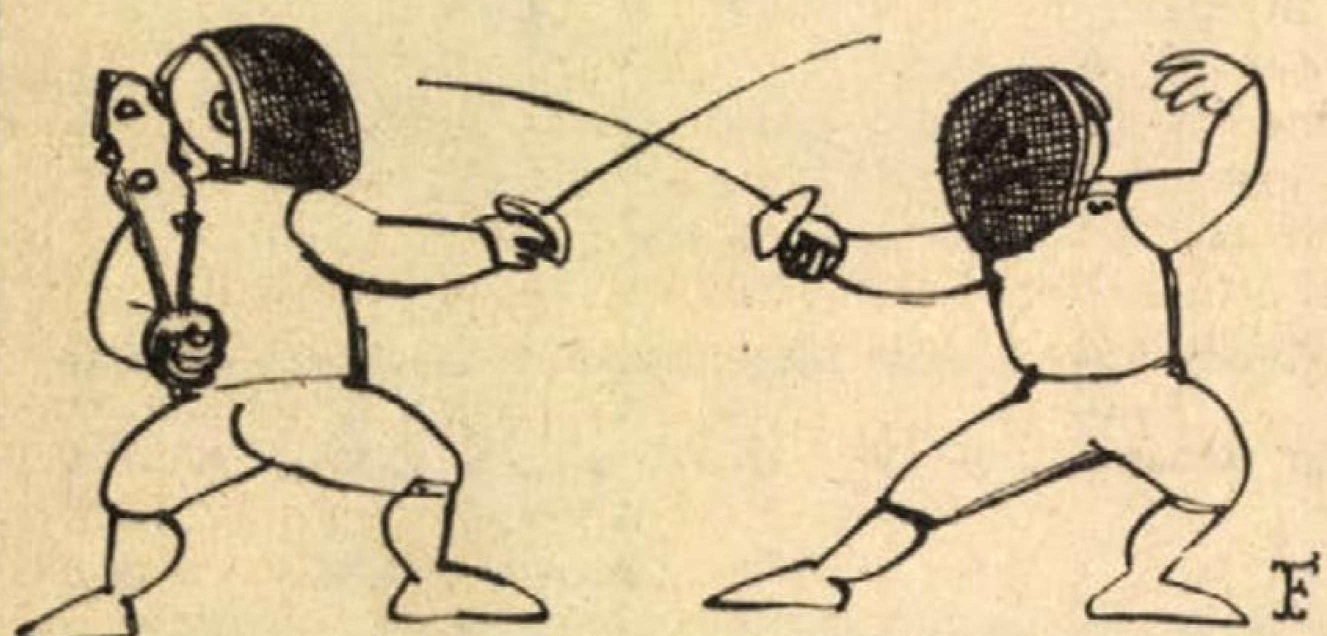
Hogy Budapesten, fényes nappal a Nagykörúton, állami boltban, jó pipadohányt csak nyugatra szóló érvényes útlevéllel vásárolhatok.

S. P.

Kinyitni egy doboz szardíniát, és másnap nem menni a vegytisztítóba.

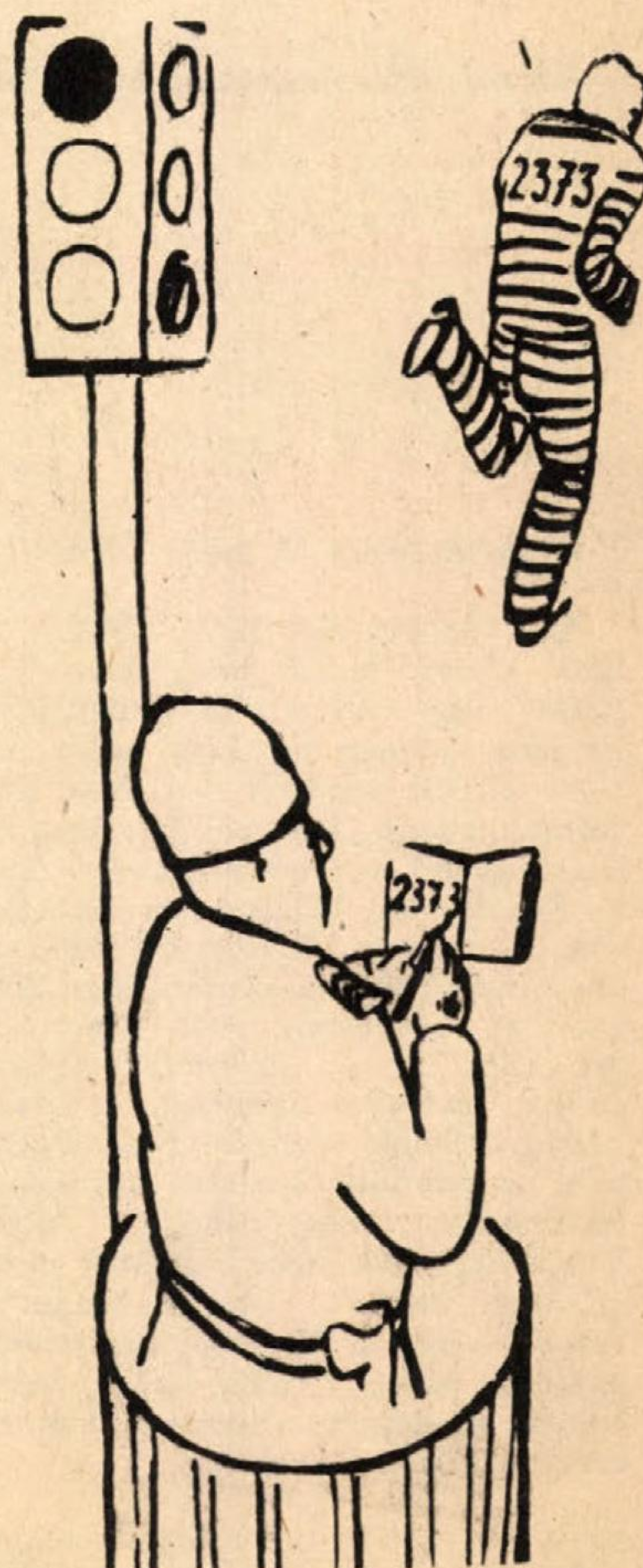
(t.)

AMI BIZTOS, AZ BIZTOS!...



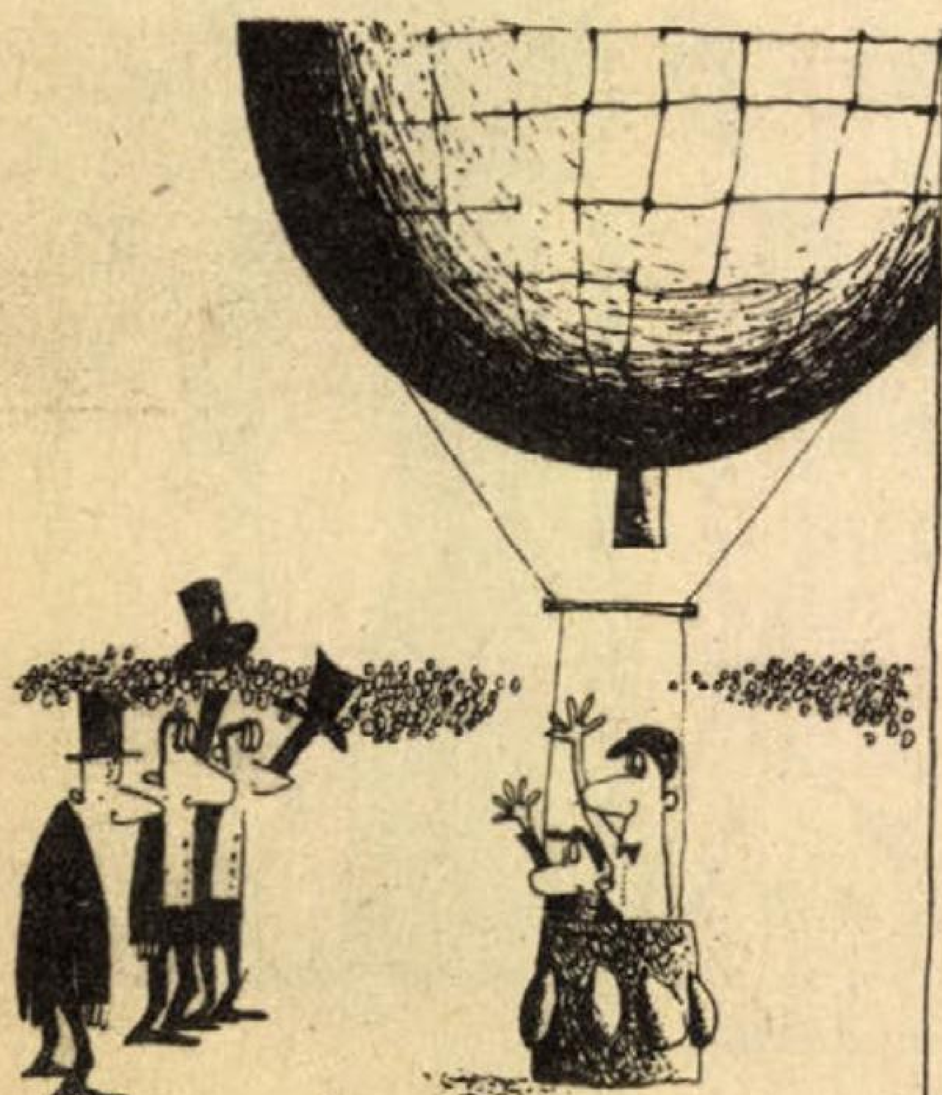
(A varsói „Szpilki"-ből)

SZABÁLYTALANSÁG



(A belgrádi „Jezs"-ből)

SELEJT



1.



2.

(A prágai „Dikobraz"-ból)

Az elnök a határban

Pusztai Pál rajza



– Ezt nem neked mondtam, Maris, közben az értekezletet is vezetem.



IDEJÉBEN szólunk

az üdítőitalokat gyártó cégek vezetőinek: a Sörgyár mintájára ők is adjanak ki még a szezon előtt megnyugtató nyilatkozatot, hogy nem csak sörből nem lesz elég a nyáron, hanem a szörpökből és hűsítőkből sem.

Jósnőnél

Pesthy István rajza



– Úgy látom, hogy a nyári idegenforgalom meghozza a szerencséjét . . .

LUDAS MATYI AZT ÜZENI

Elek Jánosné, Bp., XIV., Thököly út 112/a: Mi sem tudjuk, hova tűnhetett a „Béke" cigarettahüvely a trafikokból? Ez úton szólítjuk fel, hogy adjon mielőbb életjelt magáról! – Katona Mihályné, Budaörs, Tavasz u. 29.: Lapunkban megjelent reklamációjára válaszolva a Könnyűipari Minisztérium közölte, hogy a Ruházati Mintatervező Vállalat, orvosi szakértők bevonásával, most dolgozza ki a hajlékony, puha, kényelmes gyerekcipő típusát, amelynek gyártását az ipar rövidesen megkezdi. – Lauer László, Szolnok, Ivánszky Elek, Budapest: A beküldött ötleteket köszönjük, alkalomadtán felhasználjuk! – MÁV Vezérigazgatóság, Bpest.: Február 10-én „Kérvény-dosszié" címmel közöltük Csiba Jenőnek a MÁV-val kapcsolatos panaszát. Azóta is hiába várjuk (külön felhívás és sürgetés ellenére!), hogy az érdekeltek hozzászóljanak.

A divat túlzásai

Vasvári Anna rajza



– Azért nagyon merészek ezek a térd fölötti ruhák . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1072 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504